

இறையியல் கோலங்கள்

வடிவம் 24

தை - ஆனி 2010

வண்டாம் 1,2

முத்திப்பேறு பெற்ற யோசப் வாஸ் முனிவர்

முத்திப்பேறு பெற்ற யோசப் வாஸ் பற்றிய...
யோசப் வாஸ் முனிவரின் வாழ்க்கைச் சுவடுகள்
அருளாளர், யோசப் வாஸ் அடிகளாரின் பணிக்கு...
...இன ஒற்றுமைக்கான முன்னெடுப்புக்கள்
யோசப் வாஸ் முனிவரின் குருத்துவப்பணி...
யோசப் வாஸ் முனிவரின் வாழ்வில் மரியாதை
அன்னைக்கு நான் அடிமை

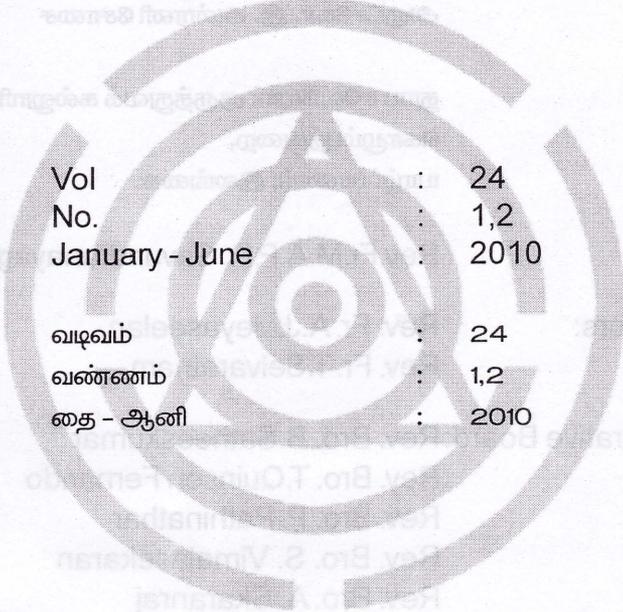
Rev. Fr. S.J. Rajanayagam
Director, "Ahavoli"
St. Patrick's Road, Jaffna

தூய சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி வெளியீடு

இறையியல் கோலங்கள்

தமிழ் இறையியல் காலாண்டு இதழ்

IRAI IYAL KOLANKAL

Vol	:	24
No.	:	1,2
January - June	:	2010
வடிவம்	:	24
வண்ணம்	:	1,2
தை - ஆனி	:	2010

புனித சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி,

கொழும்புத்துறை, யாழ்ப்பாணம்,

இலங்கை.

ஆசிரியர்: அருட்தந்தை மை.ஆ.போ.ற.சுவந்தரநாயகம்
துணை ஆசிரியர்கள்: அருட்தந்தை அ.போ.ஜெயசீலன்
அருட்தந்தை செல்வரட்ணம்

நிர்வாகக்குழு: அருட்சகோ. பெ.சதீஸ்குமார்
அருட்சகோ. தி.குயின்சன் பெனாண்டோ
அருட்சகோ. ப.பத்திநாதர்
அருட்சகோ. ச.விமலசேகரன்
அருட்சகோ. ஆ. ஸ்கரன்ராஜ்
அருட்சகோ. இ. அன்ரனி சோசை

வெளியீடு: தூய சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி,
கொழும்புத்துறை,
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

Editor: Rev.Fr.M.A.P.R. Savundranayagam

Sub Editors: Rev. Fr. A.J. Jeyaseelan
Rev. Fr. T.Selvaratnam

Administrative Board: Rev. Bro. B.Satheeskumar
Rev. Bro. T.Quinson Fernando
Rev. Bro. P. Pathinathar
Rev. Bro. S. Vimalasekaran
Rev. Bro. A. Skaranraj
Rev. Bro. I. Antony Sosai

Publication: St. Francis Xavier's Seminary,
Columbuthurai, Jaffna, Sri Lanka.
Tel. No.: 021 222 2482, 021 222 7145

உள்ளே

- ◇ ஆசிரியர் உரை
- ◇ முத்திப்பேறு பெற்ற யோசப் வாஸ் பற்றிய சிறப்புக் குறிப்புகள்
அருட்பணியாளர் மைக்கல் சவுந்தரநாயகம்
- ◇ யோசவ் வாஸ் முனிவரின் வாழ்க்கைச் சுவடுகள்
யோ. யோன்சன் ராஜ்குமார்
- ◇ அருளாளர், யோசவ் வாஸ் அடிகளாரின் பணிக்கு, அன்றைய...
எஸ். ஆரோக்கியநாதர்
- ◇ ...இன ஒற்றுமைக்கான முன்னெடுப்புகள்
அருட்பணியாளர் தமிழ் நேசன்
- ◇ யோசப் வாஸ் முனிவரின் குருத்துவப்பணி ஓர் சூழமைவுப்பார்வை
அருட்பணியாளர் இ.அ. ஜெராட் டீ ரொசய்ரோ அ.ம.தி
- ◇ யோசப்பாஸ் முனிவரின் வாழ்வில் மரியாள்
அருடசகோதரன் இ. அன்ரனி சோசை
- ◇ அன்னைக்கு நான் அடிமை
அருடசகோதரன் அருட்குமரன்
- ◇ **SYNOPSIS**

ஆசிரியர் உரை

குருக்களுக்கான ஆண்டின் இறுதிக்கட்டத்தை நெருங்கும் வேளையில் முத்திப்பேறு பெற்ற யோசவாஸ் முனிவரின் வாழ்வையும், பணியையும், அடிப்படையாகக் கொண்டு, போர் முடிவடைந்த நிலையில் மக்கள் பணியில் குருக்களின் நிலையை ஆழமாகச் சிந்திப்பது சாலப் பொருந்தும். எமது மண்ணிலே இருபத்தினான்கு ஆண்டு காலமாக தம் குருத்துவப் பணியை ஆற்றி புனித நிலைக்கு மிகவும் நெருங்கி வந்துள்ளார் யோசவாஸ் முனிவர். அவர் இன்றைய குருக்கள் துறவிகளுக்கு மட்டுமல்ல விசுவாசிகள் அனைவருக்கும் ஒரு உயிருள்ள எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றார் இன்றைய நவீன போக்குவரத்து வசதிகள் எதுவும் இல்லாத 17ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியிலே ஒரு இரவலர் வேடம் பூண்டு இரவலராகவே மாறி இரவு பகல் பாராது நெடுந்தூரங்களை கால் நடையாகக் கடந்து உன்னதமான அர்ப்பண வாழ்வு வாழ்ந்து சத்திய வேதத்தைக் காத்தவர் அவர். அவருடைய வாழ்வினதும் பணியினதும் பல்வேறு பரிணாமங்களைக் கூர்மையாகப் பார்ப்பதற்கு இந்த இதழ் உதவும் என்பது என் உறுதி. இவ்வாக்கங்களைப் படித்து, யோசவாஸ் முனிவரின் நற்செய்தி ஆர்வத்தை எமதாக்கி, போரின் பயங்கர வடுக்களைச் சுமந்து நிற்கும் எம் மக்களுக்கு நாம் ஒவ்வொருவரும் நற்செய்தியாக மாறிட அன்னைமரியாளின் பரிந்துரையையும் இறை ஆசியையும் வேண்டி நிற்கின்றோம்.

Fr. M.A.P.R. Savundranayagam

முத்திப்பேறு பெற்ற யோசப் வாஸ் பற்றிய சீறப்புக் குறிப்புகள்

அருட்பணியாளர் மைக்கல் சவுந்தரநாயகம்

- முத்திப்பேறு பெற்றவர் என்ற பிரகடனம் இலங்கை கொழும்பு மாநகரம் காலி முகத்திடல் 21 ஜனவரி 1995. பிரகடனம் செய்தவர் பாப்பிறை 2ம் ஜோன் போல்.
- இந்தியாவில் இருந்து யோசப் வாஸ் முனிவரின் இலங்கை வருகை 1687.
- யோசப் வாஸ் முனிவருடன் துணையாக வந்த இளைஞன் கோவா (Goa) பட்டினத்தைச் சேர்ந்த யோண் அதாவது யோவான்.
- யாழ்ப்பாணம் போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து ஒல்லாந்தரால் கைப்பற்றப்பட்ட நாள் 23 யூன் 1658. இதற்கு பின் 29 வருடங்கள் இங்கே திருப்பலி நடைபெறவில்லை. மீண்டும் திருப்பலி நிறைவேற்றியவர் கழுத்திலே செபமாலை அணிந்த ஏழைக் கூலிக்காரன் வேடத்தில் வந்த பிராமண குல கத்தோலிக்க குரு யோசப் வாஸ்.
- யாழ்ப்பாண இரத்த சாட்சிகளின் திருப்பு முனை நிகழ்வு இடம் பெற்றது கிறிஸ்து பிறப்பு விழா அன்று மார்ச்சு 25ம் நாள் 1689.
- யோசப் வாஸ் முனிவரால் ஊக்கம் பெற்று சத்திய வேதத்திற்கு சாட்சிகளாக முதலில் உயிர் துறந்த 8 ஆண்டுகளில் முதலாவதாக வேதசாட்சியாக இறந்தவர் டொன் பேதுரு. அப்போது யாழ்ப்பாணத்திற்கு உயர்ஸ்தானிகராக இருந்த, கத்தோலிக்க மதத்தை பூண்டோடு ஒழிக்கத் துணிந்த, கல்வினிச பிரிவினைச் சபையைச் சேர்ந்த ஹென்றிக் அதிரியான் வான் றீட் முன்னிலையில் கடுமையாகக் கசையால் அடிக்கப்பட்டு காயமுற்றவராய் இரண்டு நாட்களின் பின் டொன் பேதுரு இறந்தார்.
- தனது யாழ்ப்பாண வருகையைத் தொடர்ந்து இரண்டு வருடங்கள் பல ஆபத்துக்கள் மத்தியில் மறைவாக மறைப்பணியை ஆற்றிய யோசப் வாஸ் முனிவர் யாழ்ப்பாணக் கத்தோலிக்கரால் புத்தளத்திற்கு பாதுகாப்பாக கொண்டு செல்லப்பட்டார். புத்தளம் ஒல்லாந்தரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வராத, கண்டி இராச்சியத்தின் முக்கிய துறைமுக நகரமாக விளங்கியது. அங்கே யாழ்ப்பாணம், மன்னார் பகுதிகளை விட கூடிய காலம் குருக்களோ, திருப்பலிகளோ, திருவருட்சாதனங்களோ இல்லாத நிலையில் கத்தோலிக்கர்கள் விடப்பட்டிருந்தார்கள். பல வருட இடைவெளிக்குப் பின் இலங்கையின் அப்போஸ்தலரான யோசப் வாஸ் முனிவர் அங்கே திருப்பலியை நிறைவேற்றினார்.
- 35 வயதுடையவராக தன் உயிரைத் துச்சமென மதித்து தூய பவுலைப் போல் நற்செய்தியை அறிவித்து சத்திய வேதத்தை காத்து வளர்க்க

வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு இலங்கை மண்ணில் கால் பதித்தார். இறைவனின் அன்னை கன்னிமரியாளின் அடிமையாக தன் சொந்த நாட்டையும், வீட்டையும், உறவுகளையும் துறந்து இறையரசின் மீது தணியாத தாகம் கொண்டவராய் நம் நாடு முழுவதற்கும் தனியே ஒரேயொரு குருவாக பத்து நீண்ட வருடங்கள் ஒப்பற்ற அருட்பணியை செய்து கொண்டிருந்தார்.

முனிவரின் தனிப்பட்ட தேவைகள்:

உணவு: தண்ணீரில் அவித்த அரிசி, அத்தோடு சில வேளைகளில் உப்பிட்ட மீன். மிகவும் நீண்ட பல நாள் பயணமாக இருந்தாலும் ஒரு நாளுக்கு அவசியமான உணவை மட்டுமே எடுத்துச் செல்வார். இறை பராமரிப்பிலேயே உறுதியாக நம்பிக்கை வைத்து வாழ்ந்தார்.

உடை: பாவனையால் நன்கு தேய்ந்த மேலங்கி. தனக்கென்று உடுப்புப் பெட்டிகளோ, அலுமாரிகளோ வைத்திருக்கவில்லை.

உறையுள்: மாட்டுச்சாணத்தால் மெழுகப்பட்ட நிலத்தில் பாய் விரித்து உறங்குவார்.

பயணம்: வெறுங் காலாய் காடு மேடெல்லாம் கால் நடையாக பிரயாணம் செய்வார். பிரயாணத்தின் போது திருச்செபமாலையையும் பரிசுத்த கன்னி மரியாளினதும், புனிதர் களினதும் பிரார்த்தனைகளையும் செபித்துக்கொண்டே செல்வார். எந்த வேளையிலும் செப நிலையிலேயே காணப்பட்டார்.

நிறுவியவை சில:

15 ஆலயங்களையும் 400 சிற்றாலயங்களையும் மேலும் வைத்தியசாலைகள், மருந்து கொடுக்கும் இடங்கள் போன்றவற்றையும் நிறுவினார்.

முத்திப்பேறு நிலை (அருளாளர் நிலை):

அவருடைய மரணத்தின் பின் ஒரு சில வருடங்களுக்குள் கொச்சின் நகர ஆயர் முயற்சி எடுத்த போதிலும், அவருக்கு முத்திப்பேறு பெற்ற பட்டம் கொடுப்பதற்கு ஏறத்தாழ 300 ஆண்டுகள் சென்றதற்கு பல காரணங்கள் உண்டு. இலங்கையில் கத்தோலிக்கரை துன்புறுத்திய கல்வினிச வாதிகளான ஒல்லாந்தர் தம் முயற்சியில் தளரவில்லை. யோசப் வாஸ் முனிவருடைய

புனிதர் பட்டத்திற்கான ஆரம்ப முயற்சிகள் தொடங்கு முன் அவருடைய புனித வாழ்விற்கான முக்கிய உயிருள்ள சாட்சிகள் இறந்து போயினர். 1745 இல் ஓறட்ரோரியன் சபை குருக்கள் அனைவரும் கண்டியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். ஆலயங்களும் முக்கியமான ஆவணங்களும் அழிக்கப்பட்டன. 1835 இல் ஏனைய துறவற சபைகளோடு கோவாவிலே ஓறட்ரோரியன் சபை அழிக்கப்படவே இலங்கையிலே அவர்களின் பணி முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. யோசப் வாஸ் முனிவருடைய முத்திப்பேறு பெற்றவர் (அருளாளர்) என்ற பிரகடனத்திற்கான ஆயத்த முயற்சிகள் நிறுத்தப்பட்டன. இதிலே ஈடுபட்டு இதற்காக சேர்க்கப்பட்டிருந்த நிதியும் அரசாங்கத்தால் அபகரிக்கப்பட்டது. 1928ல் கோவா நகர பேராயர், யோசப் வாஸ் முனிவருடைய முத்திப்பேறு நிலை பிரகடனத்திற்கான முயற்சிகளை மீண்டும் ஆரம்பித்தார். 1953ல் இது தொடர்பான மறைமாவட்ட ஆவணங்கள் புனித நிலை பிரகடனத்திற்கு பொறுப்பான உரோமைய அதிகாரிகளுக்கு கையளிக்கப்பட்டது. 1989ம்

ஆண்டு ஏப்ரல் 4ம் திகதி கர்தினால் மார்களுடைய ஆமோதிப்பு கிடைக்கப்பெற்றது. மே 13ம் திகதி பாப்பிறை 2ம் ஜோன் போல் ஆசாரத்திற்குரிய குரு யோசப் வாஸ் உடைய போற்றத்தக்க வீரமிக்க புண்ணியங்களை வெளிப்படுத்தும் ஏட்டை வெளியிடக் கட்டளை இட்டார். 1995 ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 21ம் நாள் ஆசியாவிலே பிறந்து ஆசியாவிற்கே மறைபணியாளனாக மிளிர்ந்த யோசப் வாஸ் முனிவரை முத்தி பேறுபெற்றவராக அவர் பணியாற்றிய இலங்கையின் தலைநகரத்தில் பிரகடனம் செய்தார்.

இறுதி வார்த்தைகள்:

1711 ஜனவரி 16ம் நாள் தனக்கு மரணம் நெருங்கி இருப்பதை உணர்ந்தார். பாவசங்கீர்த்தனம் செய்தார். திருப்பலியில் பங்கெடுத்தார். தேவநற்கருணை உட்கொண்டார். அங்கிருந்த அருட்தந்தை யாக்கோமே கொன்சால்வேசை அழைத்து நோயிற்பூசுதல் தருவதற்கு ஆயத்தமாகும்படி கேட்டுக்கொண்டார். பூரண அறிவு நிலையில் நோயிற்பூசுதல் அருட்சாதனத்தைப் பெற்றார். திருச்சிலுவையை அன்போடு முத்தமிட்டார். இறுதிச் செய்தியை தமக்கு தரவேண்டும் என்று கேட்ட அருகிலே இருந்த குருக்களுக்கு அவர் கூறியது, “ஒருவர் தன் வாழ்க்கை நாட்களின்போது செய்யாமல் கவனயீனமாக விட்டதை மரணவேளையில் செய்வது இலகுவான காரியமல்ல. வாழும்போது இறைவன் தரும் தூண்டுதல்களுக்கு ஏற்ப வாழுங்கள்.”

உசாத்துணை: <http://avemaria.bravepages.com> இணையத்தளம் (25.06.2010)

யோசவ்வாஸ் முனிவரின் வாழ்க்கைச் சுவடுகள்

- யோ. யோன்சன் ராஜ்குமார்
ஆசிரியர்

‘இலங்கையின் அப்போஸ்தலர்’ என்று சிறப்புடன் அழைக்கப்பட்ட முத்திப்பேறுபெற்ற யோசவ்வாஸ் முனிவர், இலங்கைக் கத்தோலிக்கர்கள் ஒவ்வொரு வராலும் அறியப்படவேண்டியவர்; இலங்கை ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி அதிகாரத்தின் பிடியில், கத்தோலிக்க மதம் நசிக்கப்பட்டு, அழித்தொழிக்கப்பட்ட, உயிராயத்து மிகுந்த சூழலில் இலங்கைக்குள் நுளைந்து, கத்தோலிக்கத்துக்கு புது இரத்தம் பாய்ச்சி, மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தி நாடு முழுவதிலும் சத்திய மறை தளைக்கச் செய்த இறைதூதன் அவர். அவரது வாழ்வின் முக்கிய வரலாற்றுக் கட்டங்களை இக்கட்டுரை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பிறப்பும் இறைஉணக்கமும்

இந்திய துணை கண்டத்தில் அதன் மேற்கே அமைந்துள்ள, மலையும், நதியும், இயற்கை வனப்பும் நிறைந்த கோவை (Goa) பிரதேசத்தில், கிறிஸ்தோப்பவாஸ், மரியாடி மிரண்டா ஆகிய பிரமாணிக்கம்மிக்க, கொங்கனிய பிராமணிய கிறிஸ்தவ தம்பதியினரின் ஆறு குழந்தைகளில் மூன்றாவது குழந்தையாக 1615ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 8ந் திகதி யோசவ்வாஸ் பிறந்தார். பக்தியும் பிரமாணிக்கமும் மிக்க கிறிஸ்தோப்பவாசின் குடும்பச்சூழல் யோசவ்வாசை இறைவழியில் புலன் செலுத்தி வளரச்செய்தது. தனது மகனின் எதிர்காலத்தினை திருஷ்டியினால் உணர்ந்தோ என்னவோ கிறிஸ்தோப்பவாஸ், “1615 சித்திரை 21ம்திகதி எனக்கொரு மகன் பிறந்து ஞானஸ்நானம் அளிக்கப்பட்டான். அவனுக்கு யோசவ் என பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது காலம் வரும்போது அவன் பெரியவனாய் இருப்பான்” என ஒரு எதிர்வு கூறலை எழுதி வைத்துள்ளார். (அவரது சொந்த ஊரான பெனாலிம்மில் உள்ள புனித திருமுழுக்கு யோவான் ஆலயத்திலேயே இவருக்கு திருமுழுக்கு அளிக்கப்பட்டது)

கோவையிலுள்ள “பெனோலிம்” என்னும் கிராமமே யோசவ்வாசின் பிறப்பிடமாகும், (தாயின் கிராமம்) வளர்ந்தது தந்தையின் சொந்த இடமான ‘சண்கோலிஸ்’.

யோசவ்வாஸ் சிறியவயதில் இருந்தே இறைஊக்கத்தில் வளர்வதற்கு அவரது குடும்பக்ழல் காரணமாக அமைந்திருந்தது. கிறிஸ்தோப்பதாளின் இரண்டு விதவை சகோதரிகள் அவர்களுடன் வாழ்ந்த காரணத்தினால், வழிபாடுகள், செபங்கள், செபமாலைத்தியானங்கள் என பக்திமுயற்சிகளில் பாலப்பருவத்திலிருந்தே ஈடுபடுத்தப்பட்டார். சிறிய வயதிலேயே கதவை சாத்திவிட்டு தியானம் செய்யும் அளவுக்கு ஊக்கம் பெற்றிருந்தார். இந்த அடிப்படை வாழ்வியலே அவரை இறை ஊழியத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் அத்திவாரமாக அமைந்திருந்தது.

கல்வி

யோசவ்வாஸ் தனது 5வது வயதில் அவர்களது சொந்த கிராமத்திற்கு அருகில் இருந்த (சன்கோலில்) ஆரம்ப பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார். போத்துக்கேயத்தை அங்கு கற்றார். கெட்டித்தனமான மாணவனாக இருந்து மட்டுமன்றி பிறருக்கு உதவுதல், செபித்தல், போன்ற உயர்ந்த பண்புகளால் பலராலும் பாராட்டப்பட்டார். இவரது பாலப்பருவத்தின் பயபக்தியை அவதானித்த தந்தையார் தேவசேவைக்கு ஒப்படைக்க நினைத்தார். அதற்காக பெனாலிம்மிலே உள்ள மேன்நிலைப்பள்ளியில் அவரை சேர்த்தார். அங்கும் தனது நற்பண்புகளால் கவரப்பட்டார். இங்கு லத்தீன் மொழியை கற்றுத் தேர்ந்தார். 15 வயதானவுடன், மேற்படிப்புக்காக கோவைப்பட்டணத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கு இயேசுசபைக்குருக்கள் நடத்திய புனித சவேரியாரால் நிறுவப்பட்ட “புனித சின்னப்பர் கல்லூரியில்” சேர்க்கப்பட்டார். புனித அந்தோனியார் ஆலயத்திற்கு அருகாமையில் இருந்த ஆச்சிரமம் ஒன்றில் இருந்தவாறு கல்லூரிப்படிப்பினைத் தொடர்ந்தார். வரலாறு, இதிகாசம், இலக்கியம், தர்க்கம், நீதிநூல், சோதிடம், சங்கீதம் போன்ற பாடங்களை கற்றுத்தேறினார். அவர் தேர்ந்தெடுத்த பாடங்களும் அவரது இறை போதக வாழ்வுக்கு உதவின.

புனித சின்னப்பர் கல்லூரியில் இருந்து குருத்துவக் கல்விக்காக புனித தோமஸ் உயர் கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டார். புனித சாமிநாதர் சபைக்குருக்கள் நடத்திய அக்கல்லூரியில் ஆர்வத்துடன் தத்துவவியல், இறையியல் துறைகளை கற்று கல்வியை தொடர்ந்தார். செபமாலை மாதா ஆலயத்தில் இருந்த குருத்துவ விடுதியில் தங்கியே கல்வியை தொடர்ந்தார். இறைபக்தி அவரில் உணர்வெடுத்து பாய்ந்தது. கல்வியில் சிறந்து விளங்கினார் அவரை பரீட்சித்த சாமிநாதர் சபை பண்டிதர் “யோசவ்வாஸ் அறிவு சாதாரியத்தில் மிகுந்த முதிர்ச்சி உள்ளவர்” என்று விசேட சான்று பகர்ந்துள்ளனர். குருமடத்தில் இருந்த காலத்தில் செபதவங்களில் அதிக ஈடுபாடு காட்டினார். நற்கருணைக்கு முன் அதிக நேரத்தினை செலவிட்டு கோவிலேயே உறங்கியும் போய்விடுவாராம் அந்தளவுக்கு இறைஉறவை வளர்த்துக் கொண்டார். பிற்பட்ட கால சவால் மிகுந்த வாழ்வுக்கு இறைவன் அவரை தயார்படுத்தினார் போலும்.

குருத்துவ அபிவேகம்

1671ம் ஆண்டு தனது 20வது வயதில், முன் குருத்துவ தொண்டர் நிலைகளை பெற்று திருச்சபை ஊழியத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தார். 23வது வயதில் 1674இல் உபதொண்டர் அபிசேகத்தினை பெற்றார். இவரை அபிவேகம் செய்தவர் கெயிற்றியை சேர்ந்த பிராமணியக்குலத்தைச் சேர்ந்த “டொன் குஸ்ரோடியோ டி பிறேரே” ஆவார். இவர் உரோமிலே படித்து குருப்பட்டம் பெற்றவர். பாப்பரசரின் பிரதிநிதியாக இருந்தவர்.

1676ம் ஆண்டு யோசவ்வாஸ் தனது 25வது வயதில், அதிமேற்றாணியார் 'அன்றோனியு பிரந்தாவு' வினால் குருவாக திருநிலைப்படுத்தப்பட்டார். அவர் குருவானது கண்டு கிறிஸ் தோப்பவாஸின் குடும்பம் பேருவகை அடைந்தது. இறைஊழியத்தின், ஒரு பெருந்தூணாக இலங்கைத் திருச்சபையை கட்டி எழுப்பப்போகின்ற மறைத்துதுவனாக அவர் அபிஷேகம் செய்யப்படுகின்றார் என்பதனை யாரும் உணர்ந் திருக்கவில்லை.

தொடக்கப்பணிகள்

குருவாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டதும் சொந்த இடமான 'சண்கோலில்' பணிசெய்ய அனுப்பப்பட்டார். சண்கோலிலும், அயல்கிராமங்களிலும் மிகுந்த அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றினார். பக்தியுடன் பலிப்பூசை நடத்துவதிலும், இறைவார்த்தையை, பிரசங்கிப்பதிலும், பாவசங்கீர்த்தனம் கேட்டல், இறந்தோருக்காக செபித்தல் போன்ற விடயங்களில் அதிக அக்கறை எடுத்துக்கொண்டார். 'ஆன்மாக்களின் தேவையையும், அவற்றின் புனிதத்துவத்தை பேணவும் அவர் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே பணிசெய்ய தொடங்கினார். அவரது பிரசங்கத்தினால் பலரும் ஈர்க்கப்பட்டார்கள். சிறந்த பிரசங்கியாக பெயர் பெற்ற இவர் பலரின் மனமாற்றங்களுக்கு தூண்டியாக இருந்தார். அப்போதைய கோவைப்பிராந்தியத்தின் அரச மெலாளராக இருந்த "டொன் றொத்திற்கு கொஸ்தா" முதலாக இவரது உபதேசம் மனம்மாறி வாழ்வையும் மாற்றி நிர்வாகத்தையும் சீர்செய்யுமுளவுக்கு யோசவ்வாசின் ஆன்மீக போதனை வலுவானதாக இருந்தது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர் சண்கோலில் செயலாற்றிய 5 வருடங்களுக்குள், தனது எதிர்காலத்தின் கடுமையான பணிக்கான உடன் ஊழியர்களை உருவாக்கும் பணியினை தன்னை அறியாமலே மேற்கொண்டிருந்தார். அங்கு இலத்தீன் பாடசாலை ஒன்றினை தாபித்து, இளைஞர்களை ஒன்றிணைத்து, கல்விப்பணியை ஆரம்பித்தார். இப்பணியின் மூலம் உருவாகி குருக்களாக மாறிய யோசே கார்வாலோ, யோசே தே மெனரோஸ் போன்றவர்களே இவருக்கு பின்நாளில் இலங்கைக்கு வந்து உடன் ஊழியம் செய்தனர்.

கன்னடத்தில் மகத்தான சேவை

சண்கோலில் யோசவ்வாஸ் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே, இலங்கையில் நிலவிய துர்ப்பாக்கிய சூழலையும், ஒல்லாந்தரின் கொடுங்கோண்மை ஆட்சியால் கத்தோலிக்கம் முற்றாக ஒடுக்கப்பட்டிருப்பதனையும் அறிந்தார். இலங்கைக்குச் சென்று பணியாற்ற வேண்டுமென்ற பேரவா அவருக்குள் துளிர்ந்திருந்தது. ஆனால் இலங்கைக்கு இலகுவில் செல்லமுடியாது என்பதும் போவது

தற்கொலைக்கு ஒப்பானது என்பதனையும் கோவைத் திருச்சபை நன்கறிந்திருந்தது. எனவே யோசவ்வாசினை அங்கு செல்வதற்கு எந்த சாதகமான குறிப்பையையும் மேற்றாசனம் காட்டவில்லை. இறைவனும் அவரை நன்கு தயார்படுத்த நினைத்தாரோ என்னவோ: இலங்கையை ஒத்தவகையான சிக்கல்கள் நிறைந்த கன்னட மாநிலத்திற்கு பணிதேடிக்கொள்ளும் அழைப்பு யோசவ்வாசிற்கு கிடைத்தது. அதனை மகிழ்வுடன் ஏற்று, தனது மருமகனான யோசவ் கர்வாலோவையும் அழைத்துக்கொண்டு 1681 பங்குனி நடையாகவே சென்றார். அங்கு அனைத்தும் பாழ்பட்டுக்கிடந்தன. ஆன்மீக வழிகாட்டிகள் இன்றி பாழ்பட்டிருப்பது கண்டு மனம் வருந்தினார். சிதறிக்கிடந்த மக்களை ஒன்றிணைத்து சிறிய சிறிய கோவில்களை அமைத்து வேதத்திற்குப் புத்துயிர் அளித்தார். பாடசாலைகளை நிறுவி கல்வியைத் தொடர வழி செய்தார். அரசியல் கலகங்களால் இன்னல்பட்ட மக்களுக்கு தன்னிடமிருந்த பொருள் பணம் யாவற்றையும் கொடுத்து உதவினார். ஊழியர்களிடம் பிச்சைபோல் உணவு பெற்றே தனது பசியையும் போக்கினார். தூர் நடத்தையாளர்கள் சிலரை கண்டித்ததால், கல்லெறிபட்டு படுகாயமடையுமளவுக்கு பணிசெய்தார். அதுமட்டுமன்றி கத்தோலிக்க பரிபாலகர்களுக்கும், மறைஅறிவிப்பாளர்களுக்குமிடையிலான முரண் அங்கு பெரும் பின்னடைவைக் கொடுத்திருந்தது. எவ்வளவோ தேவைகள் இருந்தும் அங்கு குருக்கள் அனுப்பப்படவில்லை. இவற்றையெல்லாம் கண்டித்து துணிந்து அதிமேற்றானையாருக்கு கடிதங்கள் வரைந்தார். அவற்றை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அக்கடிதங்களால் அவரை எதிரியாகவே நோக்கினார். ஆனால் மனந்தளராதது மூன்று ஆண்டுகள் கன்னடதேசத்தில் பணிசெய்தார். அவர் ஆற்றிய சேவையும், பணியும் எங்கும் பரவி இருந்தது. இருந்தும் அவரது சபையினர் அவரது அர்ப்பணிப்பு மிக்க பணியை கண்டனக் கடிதங்களின் முற்சார்பினால் கண்டு கொள்ளவில்லை.

மிலா கிறிஸ்தவ துறவற சபையில்

இலங்கைக்குச் சென்று பணியாற்ற வேண்டுமென்ற பேராவலை இறைவன் அவருள் தோற்றுவித்திருந்த காரணத்தால் அதை நோக்கி அவரை வழிநடத்தவோ என்னவோ அவரின் மனதில் மாற்றத்தை உருவாக்கி, “மிலா கிறிஸ்தவ துறவற சபையில்” அவரை இணைய வைத்தார். 1685ம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் 25ம் திகதி, யோசவ்வாஸ் மிலாகிறிஸ்தவ துறவியர் சபையில் இணைந்து கொண்டார்.

இவரது தியாகம், அர்ப்பணிப்பு, தாழ்மை அனைத்தும் அச்சபையினரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. ஆறு மாதங்களில் அச்சபையினரின் தலைவராகவும் மாற்றினார்கள். சுதேச சபையாகிய அச்சபையில் ஒழுங்கான சட்டதிட்டங்கள் இல்லாதது கண்டு, அதனை சீர்செய்ய விரும்பிய யோசவ்வாஸ் புனித பிலிப்பேரியாரின் தியான சம்பிரதாயங்களை பின்பற்றி சபை ஒழுக்கங்களை தயாரித்தார். மிக்ககுறைந்த துறவிகளே இருந்த சபையில் அதன்பின் பலர் இணையத் தொடங்கினர். சபையை ஒழுங்குபடுத்தியவர் தலைமைப் பொறுப்பினை மீண்டும் ‘கொஸ்தா’ என்ற மூத்த துறவியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு இறுதியாக சபையிலே இணைந்த பவுலே தே சூசாவையும், ஸ்ரெவனோ தேசிக்ரேயையும் அழைத்துக் கொண்டு இலங்கைக்குப்புறப்பட்டார். இலங்கையில் இருக்கும் ஆபத்தை விளங்கிக்கொண்ட இரு துறவியரும் மறுத்துத் திரும்பினர். தனது உறவினரான யுவாமை மட்டுமே அழைத்துக்கொண்டு முனிவர் இலங்கைப்பயணத்தினை தொடர்ந்தார், எனினும் உடனடியாக இலங்கை வரமுடியவில்லை. சிறிதுகாலம் கன்னடத்திலும், கேரளாவிலும்

பணியாற்றினார் இக்காலத்தில் அவர் தமிழை நன்கு கற்றார். அங்கு இயேசுசபைக் குருமார் அவருக்கு உதவி புரிந்தனர்.

இலங்கையில் முனிவர்

1687ம் ஆண்டு பங்குனிமாதம் தனது 35வது வயதில் 10வருட குருத்துவ அனுபவத்துடன் இலங்கைக்குப் புறப்பட்டார். இயேசுசபைக் குருமாரின் ஆலோசனையின்படி தனது குரு உடையை களைந்து, கம்பனியினரின் அடிமை அணியும் காவி உடையை அணிந்தவாறு தூத்துக்குடி வந்துசேர்ந்தார். தூத்துக்குடியில் இருந்தும் உடனடியாக பயணம் மேற்கொள்ள முடியவில்லை. அப்போதைய போக்குவரத்து நடைமுறைகள் மிகவும் கடுமையாக இருந்தன. இவர் ஒரு குரு என்றும், மாறுவேடத்தில் இலங்கைபுகவுள்ளார் என்பதனையும் அறிந்து கொண்ட தூத்துக்குடி அதிகாரி கடுமையான உத்தரவு பிறப்பித்தான். முனிவர் மிகவும் உருக்கமுடன் இறைவனை வேண்டினார். குறுகிய காலத்தில் அவன் நோய்வாய்ப்பட புதிய அதிகாரி வந்தான். அவனிடம் இரப்பவர் போல் வேடமிட்டு சென்ற முனிவர் உத்தரவு பெற்று இலங்கைக்குப் பயணமாகினார். அங்கிருந்த ஒரு பறங்கி அவருக்கு உதவி செய்வதாக வாக்களித்தான்.

தூத்துக்குடியில் இருந்து நான்கு நாட்கள் பயணத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து சேரவேண்டிய படகு, இடையில் ஏற்பட்ட பெரும்புயலில் அகப்பட்டு தீசை தெரியாமல் அலைந்து 20 நாட்களின் பின்னரே மன்னார் துறைமுகத்தில் கரை இறங்கியது. நல்ல உணவு இல்லாமலும் புயலின் கோரத்திலும், நன்கு களைத்துப்போன இருவரும் குற்றுயிராகவே இலங்கை வந்து சேர்ந்தனர். கையில் பணம் எதுவுமில்லாமல் வந்த முனிவர், யுவாம் இறந்து வாங்கி வரும் உணவை உண்டே தேறினார். சிலகாலம் ஆறியபின் அங்கிருந்து ஒரு அரச படகில் ஏறி யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார். மேன்மைமிக்க இறைபணிக்காக தன்னை அர்ப்பணித்த முனிவர் இலங்கை வருவதற்கு முன்னரே அனுபவித்த துன்பங்கள் போதும் போதுமென்றாயின.

யாழ்ப்பாணத்தில்

1687 வைகாசி மாதமளவில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்த முனிவர் தங்குவதற்கு இடந்தேடி அலைந்து ஈற்றில் ஒரு பெண்ணின் தயவில் அவரின் வீட்டுத் திண்ணையில் உறங்கினார். யுவான் இறந்து கொண்டுவரும் உணவை உண்டு ஓரிரு நாட்களை கடத்தியபோது சாத்தான் அவரை மேலும் சோதித்தான். தீராத வயிற்றோட்ட நோயினால் முனிவர் பாதிக்கப்பட்டார். வைகூரி நோய் நடை பெற்ற காலமென்பதனால் அவரை வலுக்கட்டாயமாக அழைத்துக்கொண்டு போய் காட்டுப்பகுதியில் விட்டனர். யுவாமும் நோயிலே விழுந்தார். மரணத்தின் விளிம்புவரை அவர்களை சாத்தான் கொண்டு சென்றான். ஈற்றில் இறைவன் அருளால் ஒரு வழிப்போக்கரான பெண்ணின் தயவினால் அவன் கொடுத்த கஞ்சியை குடித்து தேறினார்கள்.

நோயினாலும் பசியினாலும் மெலிந்து, நீண்ட தாடியுடனும், இரப்பவர்க்குரிய அடிமை உடையுடனும் உண்மையான இரப்பவர்களாகவே மாறி கத்தோலிக்கர்களை தேடத் தொடங்கினார்கள். கழுத்திலே நீண்ட செபமாலை ஒன்றை அணிந்திருந்தார் அதுவே அவர்; தன்னை அடையாளம் காட்ட வைத்துக்கொண்ட ஒரே அடையாளம். யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வின மதத்தை தவிர

எதையும் பின்பற்ற முடியாது என்ற இறுக்கமான சட்டத்தால் கத்தோலிக்கர்கள் எவரும் தம்மை நேரடியாக வெளிப்படுத்த முடியாதிருந்தனர். எனினும் அவரை அறிந்த சிலர் அவர் யாரென கண்டுபிடித்தனர். 'பவுலு தேபர் ரொஸ்' என்ற பறங்கிய செல்வந்தர் மூலம் தாபரிக்கப்பட்டு அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பது ஆபத்து என கூறப்பட்டு சில்லாலைக்கு இடம் மாற்றப்பட்டார். அங்கு கோவிலை எண்சார் வீடு போல மாற்றிய மூப்பர் குடும்பத்தை கழிந்த பிரமாணிக்கமான கத்தோலிக்க சமூகம் இருந்தது. அவர்களை சின்ன ரோமை என டச்சார் அழைக்கும் அளவுக்கு அம்மக்கள் வேதத்தில் உறுதியாக இருந்தனர். ஒரு குருவானவர் வந்துவிட்டார் என்று அறிந்ததும் அவர்களின் ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. பாலைவனத்தார் கண்ட நீரூற்றைப்போல யோசவ்வானின் வருகை சில்லாலை மக்களுக்கு அமைந்திருந்தது. அங்கு தேவ கடமைகள் அனைத்தையும் துரிதமாய் முனிவர் மேற்கொண்டார். பல அற்புதங்கள் சில்லாலையில் நடைபெற்றதாக கூறுவர். இரவு வேளைகளில் வழிபாடுகளையும், திருப்பலிகளையும் முனிவர் நிறைவேற்றினார்.

சில்லாலையில் கலாபனை

யாழ்ப்பாணத்தில் நீறு பூத்திருந்த கத்தோலிக்க விசுவாசம் முனிவரின் வருகையினால் பிரகாசமாய் பற்றி எரியத் தொடங்கியது. நாலாபக்கமும் செய்தி பரவியது. 1689 மார்ச்சு கிறிஸ்து பிறப்பு விழாவை கொண்டாட முனிவர் விரும்பினார் மூன்று இடங்களில் திருப்பலி நிறைவேற்றுவதற்கு முனிவர் திட்டமிட்டார். இச் செய்தி, ஒல்லாந்த தேசாதிபதி என்றிக் வான்ரீட்டின் காதில் எட்டியது அவன் கொதித்தெழுந்து முனிவரை பிடிப்பதற்கு திட்டமிட்டான். கிறிஸ்தமஸ் திருப்பலி முடிந்ததும் வான்ரீட்டின் கூலிப்பட்டாளத்தினர் சில்லாலையில் புகுந்து மிகப்பெரிய கலவரம் செய்து 300 பேர்வரையில் கைது செய்தனர். இதில் தொன்பேதுருவும், வேறு 7 பேரும் யாழ்ப்பாணத்தில் முதல் வேதசாட்சிகளாக மரித்தனர். அந்த கலாபனையில் இருந்து தப்பிய முனிவர் உடனடியாகவே பூநகரி வந்து சேர்ந்தார். அங்கிருந்து ஒல்லாந்தரின் அதிகாரத்துக்குட்படாத பிரதேசத்துக்கு செல்வதே வழி எனக் கண்டு புத்தளம் பயணமானார்.

புத்தளத்தில் முனிவர்

கண்டிப்பிரதேசம் 2ம் இராஜசிங்கனின் மகன் விமலதர்ம சூரியனின் ஆட்சிக்குக் கீழ் இருந்தது. புத்தளம் கண்டி இராச்சியத்துக்குள் இருந்த காரணத்தினால் அங்கு பயமின்றிப் பணியாற்றக்கூடியதாக இருந்தது. கொழும்பில் இருந்த ஓரே ஒரு குருவான "புவாம் தே பிரகான் சா" சுவாமியாரும், முனிவர் வந்ததை அறிந்து இணைந்து கொண்டார். இருவரும் இணைந்து பணி செய்ய தொடங்கினர். அங்கிருந்து பணிசெய்ய குருக்களை அனுப்புமாறு கொச்சினுக்கு கடிதம் எழுதினார். படிப்படியாக கண்டியில் தனது பணியினை முனிவர் ஆரம்பித்தார். கண்டி மன்னன் 2ம் விமலதர்ம சூரியன் கத்தோலிக்கருக்கு அதிக மதிப்பளித்தான். இதுகண்டு பொறாமை கொண்ட

‘லனறோல்’ என்பவன் முனிவர் போத்துக்கேயரின் ஒற்றன் எனக் சுவரி முனிவரையும், யுவானையும் சிறையில் அடைப்பித்தான்.

சிறையில் மலர்ந்த சிலுவைப்பணி

சிறையில் சொல்லாணா துயரம் அனுபவித்த முனிவர் தனது பண்பினால் தன்னை பிரகாசிக்கச் செய்தார். இதனை அறிந்த மன்னன் அவரில் கருணை காட்டத் தொடங்கினான். சிறையில் இருந்த காலத்தில் சிங்களம் கற்கத் தொடங்கியதுடன், யுவானுக்கும் இலத்தீன் கற்பித்து குருத்துவ பணிக்கு அவனை தயார் செய்ய தொடங்கினார். சிங்கள அகராதியையும் அங்கிருந்து எழுதினார். மன்னன் காட்டிய கருணையினால் சிறைச்சாலைக்குள்ளேயே சிலுவை ஒன்றினை நாட்டி திருப்பலி நிறைவேற்றத் தொடங்கினார். பலரும் அவரது செயல்களினால் உக்கம் பெற்று திருப்பலியில் பங்கு கொள்ளத் தொடங்கினர். மன்னரின் அனுமதி பெற்றுப் பலரும் சிறைச்சாலையில் திருப்பலி காண சேன்றனர். சிறைச்சாலைக்குள் முனிவரின் சிறிய குடிசை கோவிலாக மாறியது. இதனை அறிந்த மன்னன், அவர் ஒற்றர் அல்ல குருதான் என்று தெரிந்து விடுதலை செய்தான். விடுதலை செய்ததுமட்டுமன்றி அவருக்கு வேண்டிய உதவிகளையும் இன்முகத்தோடு மேற்கொண்டான்.

விடுதலை பெற்ற முனிவர் கண்டியில் ஓலையினால் ஒரு கோவில் அமைத்து ‘மனந்திருப்புதல் மாதாவின்’ பெயரில் அதனை அபிஷேகம் செய்து வழிபாடுகளை நடத்தியதுடன் அருட்சாதனங்களையும் நிறைவேற்றினார். அத்தோடு நிற்காது மாறுவேடத்தில் கொழும்புக்குள்ளும் நுளைந்து வேதம் தளைக்கச் செய்தார். கண்டியில் பொறாமை கொண்டோர், சுதேசிகள், புத்தபிக்குகள், முனிவருக்கு எதிராக பலமுறைப்பாடுகளை முன்வைத்தும், கிறிஸ்தவ விசுவாசிகளை அச்சுறுத்தியும் பல முட்டுக்கட்டைகளை இட்டனர். முனிவர் எதற்கும் அஞ்சாது பணி தொடர்ந்தார். கண்டியில் மழையில்லாத பெரு வரட்சியின்போது தனது செபத்தினால் அற்புதமாக மழை பொழிய செய்தார். இதனால் மன்னரின் ஆதரவு பெருகியது. புத்தளத்தின் ஆலயம் பெரிதாக அமைக்கப்பட்டது. குருக்கள் தேவையென்ற கோரிக்கை கொச்சினுக்கும், போர்த்துக்கலுக்கும் கடிதத்தின் மூலம் அனுப்பப்பட்டது. இரண்டு குருக்கள் அனுப்பப்படுவதற்கு ஒப்புதல் வந்தது.

முனிவர் விடாமுயற்சியோடு, சிலாபம், புத்தளம், மாதோட்டம் வரை நீண்ட பயணங்கள் செய்து கோவில்களை நிறுவி மூப்பர்கள், சங்கீடுத்தாம்களை ஏற்படுத்தி வேதத்திற்கு புதிய உத்வேகத்தை ஏற்படுத்தினார். 1696ன் முடிவில் அவரது உரான ‘சண்கோலை’ சேர்ந்த ‘யோசவ தே மெனசொய்’ என்ற குருவும் முனிவரின் மருமகனான யோசவ கார்வலு என்ற இரண்டு குருக்களும் புத்தளம் வந்திறங்கினர். முனிவரின் பணிச் சிறப்பை அறிந்த திருச்சபை முனிவரையே இலங்கையின் பிரதிநிதியாக 1696 மார்ச் 10இல் இருந்து நியமித்தது. எனவே முனிவர் குருக்களை புத்தளம், கண்டி ஆகிய இடங்களில் அமர்த்தி தங்குமிடங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். முனிவர் யாழ்ப்பாணம், தீவகம் வரை சென்று வேதத்திற்கு புத்துயிர் அளித்து வந்தார்.

வைகூரி நோயும் முனிவரின் அர்ப்பணிப்பும்

1698 அளவில் கண்டியில் கொடிய உயிர் கொல்லி நோயான வைகூரி வேகமாக பரவியது. நோயாளிகள் கைவிடப்பட்டுக்கிடந்தனர். இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யக் கூட தயங்கினர்.

உடல்களை காடுகளிலே வீசினர். வசதி படைத்தோர் இடம்பெயர்ந்து ஓடித்தப்பினர். இத்தகைய சூழலில் முனிவரும் இரண்டு குருமாரும் நோயாளிகளை ஒன்று சேர்த்து சேவையாற்றத் தொடங்கினர். அவர்களுக்கு கஞ்சி சுமந்து கொண்டு சென்று கொடுத்தல், உடைஇல்லாதவர்களுக்கு உடை வழங்குதல், நோயாளிகளின் புண்களை தூய்மைப்படுத்தி மருந்திடுதல், இறந்தோரை அடக்கல் செய்தல் என்று பாரிய பணிகளை செய்து அந்த மனிதப் பேரவலத்திற்கு உதவி புரிந்தனர். இவர்களது சேவையை கண்ட பல நோயாளிகள் மனம்மாறி ஞானத்தீட்சை பெற்றனர். இவ்வாறு இவர்கள் செய்த அளப்பரிய சேவை மக்கள் மத்தியில் நன்மதிப்பையும், மன்னனிதத்தில் அதிக அபிமானத்தையும் பெற்றுக் கொடுத்தது. அதேவேளை மன்னன் விமலதர்மசூரியன் மருத்துவ நூல் ஒன்றினை ஆக்கவிரும்பி போத்துக்கேய மொழியில் இருந்த மருத்துவ நூலை மொழிபெயர்ப்பு செய்ய முனிவரை நாடினான். முனிவர் அதற்கு உதவினார். அக்காலத்தில் ஞான விசாரணைக்கு கார்வலு சுவாமியை அனுப்பினார். அவர் நீண்ட பயணங்கள் செய்து நோய்வாய்ப்பட்டு 1702 ஆடி 22இல் இறந்தார். அவருக்கு பதிலாக 'தாசல் தானா' என்ற குருவானவர் அனுப்பிவைக்கப்பட்டார்.

முனிவரின் பயணங்களும் பணிகளும்

இவ்வாறு சவால்களிலும் சோதனைகளிலும் முகங்கொடுத்து திருச்சபையை இலங்கைக்குள் கட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருந்த யோசவ்வான் முனிவர், புத்தளம், சிலாபம், மன்னார், யாழ்ப்பாணம், தீவகம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ... என நீண்ட பயணங்களை மேற்கொண்டும் பங்குகளை உருவாக்கியும் மூப்பர்களை நியமித்தும், ஞானவிசாரணை செய்தும், அருட்சாதனங்களை வழங்கியும், ஓய்வில்லாமல் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவரது பெருமுயற்சிகளும், அர்ப்பணிப்புமிக்க வாழ்வியலும், இறைபக்தியும், தன்நம்பிக்கையும், திருச்சபையை வேகமாக தளைக்கச் செய்தன.

அவரது பணியின் சிறப்பையும் திருச்சபையின் எழுச்சியையும் அறிந்த கொச்சின் மேற்றாசனம் மேலும் நான்கு குரவர்களை இலங்கைக்கு அனுப்பியது. யோசவ் தே யேசு மரியா, மைக்கேல் டி மெல்லோ மனுவல் டி மிரண்டா, யாக்கோமே கொண்சால்வேஸ், ஆசிய நான்கு குருக்களும் 1705இல் மன்னார் வந்தடைந்தனர். அவர்களோடு இணைந்த முனிவரும் ஏனைய இருவருமாக ஏழு பேரும் வன்னியில் ஒன்றாக 1705 புரட்டாதியில் திருப்பலி நிறைவேற்றினார்கள்

வந்த குருக்களை கோவிற்பங்குகளுக்கு ஏற்ப பிரித்து இலங்கைத் திருச்சபையை முனிவர் சிறப்பாக வழி நடத்தினார். வேத உண்மைகளை சுதேசிய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கவும், நூலாக்கவும் முயன்றார். எழுத்தாற்றல் மிக்க யாக்கோமே கொண்சால்வேஸ், இப்பணிக்கு முனிவருக்கு உதவினார். 1706 கார்த்திகை 26, பரிசுத்த பாப்பரசரினால் இலங்கை திருச்சபை அங்கீகரிக்கப்பட்டு பொது நீரோட்டத்திற்குள் கொண்டு வரப்பட்டது.

இலங்கை திருச்சபையின் வளர்ச்சியும் முனிவரின் இறப்பும்

ஒல்லாந்தரின் ஆட்சிக்காலத்தில் அடக்கி, ஒடுக்கி அழிக்கப்பட்டு குற்றுயிராய்க் கிடந்த திருச்சபைக்கு உயிர் கொடுத்த யோசவ்வான் முனிவரின் பணி வார்த்தைகளுக்குள் அடக்கப்படக்கூடியது அில்ல, டச்சு ஆதிக்கர்களின் கால் இடுக்குகளுக்குள்ளேயே சத்திய வேதத்துளிரை வளரவிட்டு மரமாக்கியவார்.

இலங்கையில் அவர் வாழ்ந்த 24 வருடங்களிலும் அவர் எதிர்கொண்ட சவால்கள், சிறைவாழ்வு, உயிர்ப்பத்துக்கள், வஞ்சனையாளர்களின் கீழ்ச்சிகள்... சொல்லி முடியாதவை. இவைகளைபெயல்வாம் இறைபக்தியோடு எதிர்கொண்டு திருச்சபையை வளர்த்தெடுத்தார்.

1710 தொடக்கத்தில், தனது இறுதிப்பயணத்தினை அளம்பிலி கெட்டியாரகுடா திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு என முடித்து திரும்பும்வழியில் நோயுற்றார். அவரை பல்லக்கில் ஏற்றியே கண்டிக்கு கொண்டு வந்தனர். அவரது உடல் நிலைக்கும் பயணம் செய்தல் பொருத்தமற்றது என்று வைத்தியர்கள் கூறி இருந்தும், நோயாளிக்கு அவஸ்தை கொடுக்க ஒருநாள் பயணம் தொடர்ந்தவர் வரும்போது பல்லக்கில் இருந்து விழுந்து அடிபட்டார். அது அவரது கைகால்களை முடமாக்கியது மட்டுமன்றி, தலையில் பெருங்கட்டு உருவாகி காது கேட்க முடியாமலும், தலை வலியினாலும் வருந்தச் செய்தது. நான்கு மாதம் நோயினால் வருந்தி, ஆவணி 10ல் கோவைக்கு தனது இறுதிக் கடிதத்தையும் வரைந்துவிட்டு, 'மெனெ செஸ்' சுவாமியை தனது இடத்திற்கு நியமித்துவிட்டு, 1711 தை மாதம் 16ந் திகதி நடு நிகி அளவில், பாடுபட்ட யேசுவின் சிலுவையை கையில் ஏந்தியவாறு பரவசத்துடன் தனது இன்னுயிரை இறைவனிடம் கையளித்தார். அவர் இறக்கும்போது அவருக்கு வயது 60. இறுதிக் காலத்தில், கொச்சின் மேற்றாசனம் தான்விட்ட தவறுகளை உணர்ந்து, முனிவரை கோவைக்கு அழைத்து சிறப்பிக்க நினைத்தது. ஆனால் முனிவர் அவை எதனையும் விரும்பாமல், இலங்கையிலேயே இறுதிவரைப் பணியாற்றி இறந்தார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில், சில்லாலை தொடக்கம், கண்டிராத எத்தனையோ புதுமைகள் அவருடாக நடந்தேறியதாக கூறப்படுகின்றது. அவரது புனித வாழ்வியலைக் கண்டு அக்கால இலங்கையர் 'சம்மனசச்சுவாமி' என்ற பெயரிட்டே அழைத்தனர். இத்தனை பெருமைக்குரிய இலங்கை அப்போஸ்தலர் யோசவ்வாளின் விண்ணக பிறப்பின் 300ஆவது ஆண்டினை கொண்டாடும் இலங்கை மக்கள் ஒவ்வொருவரின் இதயத்திலும் பொதிக்கப்படவேண்டிய ஒரு வரலாற்று நாயகனாக யோசவ்வாஸ் இருக்கின்றார் என்றால் மிகையாகாது.

ஆக்கத்திற்கு உதவிய நூல்கள்

1. யோசவ்வாஸ் முனிவர் சரிதை - ம. பாவினாப்பிள்ளை . அ.ம.தி
புனிதவளன் கத்தோலிக்க அச்சகம் 1980.
2. 'Life of Blessed Joseph vaz Apostle of Srilanka' - by S.G.Perera sj
3rd Edition (2005)
Humanics Universal Inc
Canada.
3. யாழ்ப்பாணத்தில் கத்தோலிக்க திருச்சபை - சுவாமி சா.ஞானப்பிரகாசர்
சுவாமி ம. பாவினாப்பிள்ளை
புனிதவளன் கத்தோலிக்க அச்சகம் - 1986
4. யாழ்ப்பாண திருச்சபை வரலாறு - சுவாமி J.E ஜெயசீலன்
வளன் ஆச்சிரமம் - 1997
5. Joseph vaz இணையத் தளம்

அருளாளர், யோசவ் வாஸ் அடிகளாரின் பணிக்கு, அன்றைய பொதுநிலையினரின் பங்கேற்பு.

- எஸ். ஆரோக்கியநாதர்

முன்னுரை :-

இலங்கையின் திருத்தூதர் என (1995ல்) திருத்தந்தை 2ம் அருள் சின்னப்பரால் அருளாளர் பட்டமளித்துக் கௌரவிக்கப்பட்ட யோசவ் வாஸ் அடிகளாரை, இன்று எம்மனக்கண்முன் நிறுத்தி, அவரது தூதுரைப்பணிக்கு நம்மத்தியிலே வாழ்ந்த இறைமக்கள் எவ்வாறு துணைநின்று வலுச்சேர்த்தனர் என்பதை, ஓரளவு எடுத்துச்சொல்லி, பொதுக்குருத்துவத்திலே பங்கேற்றுள்ள இன்றைய தலைமுறையினர், எம்மத்தியிலே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற இறைபணியாளர்களுக்கு, நமது பங்களிப்பை எவ்வாறு வழங்கிவருகின்றோம் என்பதைச் சிந்திக்கத்தூண்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருத்தந்தையால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட “குருக்களின் ஆண்டு” நினைவையும், அருளாளர் யோசவ் வாஸ் அடிகளாரின் விண்ணகப்பிறப்பின் 300வது ஆண்டு தொடக்க நினைவையும் ஆரம்பித்து இருக்கின்ற பொருத்தமான காலகட்டத்திலே, இறையடியார்களையும், அருளாளர் யோசவ் வாஸ் அடிகளாரையும், இணைத்துப் பார்ப்பதிலும், ஆலமரத்துக்கு உற்றதுணையாக நின்றுதவும் விழுதுகள் போன்று, அவர்களுக்கு பக்கபலமாக நின்றுதவிய பொதுநிலைப் பணியாளர்களை நெஞ்சில் இருத்தி நினைவுகூறுவது சாலவும் பொருத்தமானதே.

1686ல் கோவை அதிமேற்றிராணியாரின் அதிகாரப் பத்திரத்துடன், ஒரு இரந்துண்ணுபவரின் வேடம்புனைந்து, இரகசியமாக இலங்கை புறப்பட்டார். கன்னட நாட்டிற் கூடாக கால்நடையாகப்பறப்பட்டு, கேரள நாட்டையடைந்து, அங்கிருந்து தூத்துக்குடி சென்று, சிலகாலம் தங்கியிருந்தபின் 1687ல் இரகசியமாக மன்னாரில் வந்திறங்கி சிலநாட்கள் தங்கியிருந்தபின், மே மாதஇறுதியில் யாழ்ப்பாணத்தை வந்துடைந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அடிகளாரின் மறைப்பணி :-

தனது உதவியாளர் லோண் என்பவருடன் யாழ்ப்பாணம் வந்திறங்கிய அடிகளார், அறிமுகமானவர்கள் எவரும் இல்லாதபடியால் இரவு தங்குவதற்கு இடம்தேடி நாள்முழுவதும் மாறுவேடத்தில் அலைந்துதிரிந்தார். எவரும் இடங்கொடுக்க முன்வராதபோதும், அவர்மேல் இரக்கங்கொண்ட ஒருபெண், தன்வீடுவாயிலுக்கு முன்னிருந்த ஒரு மண்டபத்தில் அவர்கள் தங்குவதற்கு இடமளித்தாள். திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வமே துணை என்பதுபோல, அவளது வரவேற்பு அவர்களுக்கு ஆறுதல்தந்தது, காற்றிலும் குளிரிலும் இரவுபகலாக பலநாட்கள் அக்கொட்டிலிலேயே தங்கியிருந்தார்கள்.

அவர்களது நீண்டபயணத்தில் பட்டினி கிடந்தமையும், அவர் அனுபவித்த துன்பங்களும், வீட்டுக்குவீடு இரந்துண்ட உணவுகளும் சேர்ந்து, அவருக்குக் கடுமையான வயிற்றோட்ட நோயை

உண்டுபண்ணியது. இது ஒரு தொற்றுநோயெனக் கருதிய அயலவர்கள், ஒரு அன்னியனுக்கு தன் மண்பவத்தில் இடங்கொடுத்தமைக்காக அந்தமுதாட்டியைக் கண்டித்தனர். அவரால் எழுந்து நடக்கக்கூட முடியாமையால் அவர்கள் அவரை மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட ஒருபாடையில் சுமந்துசென்று அயலில் உள்ள ஒரு காட்டுப்பகுதியில் இறக்கிவைத்துவிட்டு வந்துவிட்டனர். அவரது பசியைத் தீர்ப்பதற்காக கிராமங்கள் தோறும்சென்று பிச்சையெடுத்துவந்து அவரைப்பராமரித்து வந்த ஜோனும் அதேநோயால் பீடிக்கப்பட்டுப் படுக்கையில் வீழ்ந்தான். வெயிலிலும் குளிரிலும் வெறுந்தரையில் கிடந்த இவர்களை எவருமே கண்ணோக்கவில்லை. உயிர் பிரியும் தருவாயில் இருந்த இவர்களை, காட்டில் விறகுபொறுக்கச் சென்ற ஏழைப்பெண்ணொருத்தி, வழிதவறி இவர்களிருந்த அதேயிடத்துக்கு வந்துசேர்ந்தபோது,

இவர்களைக்கண்டு மனமிரங்கி, தன்வீட்டுக்கு ஓடோடிச்சென்று, அவர்களின் அன்றாட உணவான “கஞ்சி” கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். இவர்கள் ஓரளவு தெம்படைவதைக்கண்ட அப்பெண், அவர்களில் அக்கறை கொண்டு, தினந்தோறும் அவர்களுக்குத் தன்வீட்டுக் கஞ்சியைக் கொடுத்துவந்தாள். இந்தப் பேருதவியால் அவர்கள் மீண்டும் பலமடைந்து, தங்கள் பயணத்தைத் தொடரமுடிந்தது.

சில்லாலையில் தங்கியிருத்தல் :-

அருட்தந்தையரின் உதவியில்லாமல், ஒல்லாந்தரால் ஓடுக்கப்பட்டிருந்த யாழ்ப்பாணக் கத்தோலிக்கர்கள், அனேகமாகப் புறமதத்தினர்களைப்போலவே வாழ்ந்தனர் இவர்களை இனங்கண்டுபிடிப்பது, அடிகளாருக்குச் சற்றுச்சிரமமானதாகக் காணப்பட்டது. இறைமக்களைத் தேடிய இவர், வீடுவீடாக பிச்சையெடுத்து வந்தார். நம்பிக்கைக்குரிய ஒருவரைக் கண்டறிந்த பின்னரே, தாம் யாரென்பதை வெளிப்படுத்தினார். ஏறக்குறைய 30 வருடங்கள் அருட்பணியாளர்களையோ, திருப்பலி, அருட்சாதனங்களையோ பெறாது தவித்துக்கொண்டிருந்த மக்கள், இந்தச் செய்தி கேட்டு ஆனந்தமடைந்து, தங்களைத்தேடிவந்த குருவைப் பாதுகாப்பதற்கும், அவரது ஆன்ம நலன்களைப் பெறுவதற்கும் தக்கநடவடிக்கைகளை இரகசியமாக எடுத்துவந்தனர்.

இரவு நேரங்களில் கத்தோலிக்கர்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் இரகசியமாக ஒன்றுகூடி, திருப்பலியில் பங்குகொண்டு, அருட்சாதனங்களைப் பெற்று அன்னாரின் மறையுரைகளையும் கேட்டு வந்தனர். யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு கத்தோலிக்க மதகுரு இரகசியமாக வரக்கூடுமென்று ஒல்லாந்தர் எதிர்பாராதிருந்ததால், சிலகாலம் யோசவ் வாஸ் அடிகளார் அங்கே பணியாற்றி வந்தார். அவருக்கு ஆபத்துவரக்கூடுமென்று யாழ்ப்பாணக் கத்தோலிக்கர்கள் பயந்து, பட்டணத்துக்குப் பத்து மைல் தொலைவிலுள்ள சில்லாலை என்னும் கிராமத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, அங்கே இவரைப்

பாதுகாப்புடன் அனுப்பி வைத்தனர். சில்லாலை யில் வாழ்ந்த கத்தோலிக்கர்கள், விசுவாசத்ததைப் பாதுகாப்பதிலும், நற்சீவியத்திலும் சிறந்து விளங்கிய படியால், அவர்களது உள் “சின்ன உரோமை” என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தது.

சில்லாலை மக்கள் ஒரே தலைவருக்கு (மூப்பருக்கு) பணிந்து விசுவாச வைராக்கிய முடையவர்களாய், மறைக்கல்வியிலும், வழிபாடு களிலும் ஆர்வம் காட்டி வந்தனர். கத்தோலிக்க குரு ஒருவர் தங்களிடையே தங்க வருகிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டதும், சில்லாலைத் திருச்சபை மகிழ்ந் தது. இரவிலே ஆட்களை அனுப்பி, அவரை அழைத்து வந்து மூப்பரின் கோவில் வீட்டிலே குடியிருத்தினர். அங்கே எவ்வித அச்சமுமின்றி, அவர் திருப்பலி நிறைவேற்றவும், அருட்சாதனங் களை வழங்கவும், மறைஉண்மைகளைக் கற்றுக்

கொடுக்கவும் வசதிசெய்து தரப்பட்டது. சில்லாலை மக்கள் மட்டுமன்றி, அயலூர் மக்களும் அங்குவந்து, தங்கள் ஞானக்கடமைகளை நிறைவேற்றிச் செல்வார்கள்.

திருச்சபையில் மையமாய் அமைந்த சில்லாலை :-

மறைபரப்புத்தளத்தின் மையமாக அமைந்த சில்லாலையில் தங்கியிருந்துகொண்டு, வேறுஇடங்களுக்குச் சென்று ஞானக் கடமைகளை நிறைவேற்ற வசதிசெய்து கொடுத்தவர்கள், மூப்பருடன் இணைந்துநின்ற பொதுநிலையினரே, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கிராமங்களுக்கும், நகரத்துக்கும் தீவுப்பகுதிகளுக்கும், மூப்பரின் ஒழுங்குப்படி அவர் அனுப்பிவைத்த காவலர்களுடன் சென்று, இரவுவேளைகளிலேதான் தனது ஆன்மக்கடமைகளை நிறைவேற்றுவார். பயணத்தில் இடம்பெறக்கூடிய ஆபத்துக்களை உணர்ந்துகொண்ட மூப்பர், சிலவேளைகளில் அவரது விருப்பத்துக்குத் தடைபோட்டதும் உண்டு. இதனால், அவரது தாகம் தணிக்கப்பட்டதும் உண்டு.

இறைவனின் எண்ணத்தை, தனக்குநேரிடும் சம்பவங்களிலும், தடைகளிலும், ஏனையவரின் வார்த்தைகளிலும், கண்டு உணரப்பெற்று அடிகளார், தயங்காது கீழ்ப்படிவுடன் ஏற்றுக்கொள்வார். சிலவேளைகளில் சின்னஞ்சிறு குழந்தைபோல கெஞ்சி இரந்து, ஆன்மாக்களின் தேவைக்கு அவசியமான அனுமதியையும் பெற்றுக்கொள்வதுண்டு.

அடிகளார், மூப்பரின் அனுமதியைப் பெற்று எங்கே சென்றாலும், “பாதுகாப்புப்படை” (பொதுநிலையினர்) பின்னே செல்வர். சந்தேகம் என்ற ஒன்று வரும்போது, உடனேயே அவரை பாதுகாப்பு அரண் அமைத்து, அங்கே தங்கச்செய்து, இவர்கள் திடகாத்திரத்துடன் காவல் செய்வார்கள். இதுபற்றி அருட்திரு. நேகோ அடிகளார் குறிப்பிடுகையில், “ஆயன் மந்தையைக் காவல் செய்வதில்லை, மந்தைகள் ஆயனைக் காவல் செய்தன” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனைச் சற்றுவிரிவாகச் சொல்வதென்றால், அவரின் தனிப்பட்ட பாதுகாப்புக்காக அவர்கள், அவரைக் காவல் செய்தார்களென்றால், மறுபுறம், அவர்களின் ஆன்மாவைக் காவல்செய்வதில் அவர் ஆர்வமுள்ளவராய் இருந்தார் என்பதே உண்மையாகும்.

அவரது மறைப்பணி நாட்டிலே அதிக பலன்தரத்தொடங்கியது. அவர் கத்தோலிக்கரைத் விசுவாசத்தில் உறுதிப்படுத்தியதோடு, அனேக கல்வின் மதத்தினரையும் இந்து சமயத்தினரையும் மணந்திருப்பினார். கத்தோலிக்கர் தங்கள் விசுவாசத்தை மறைத்து வைப்பதை விடுத்து, பகிரங்கமாக அறிக்கையிடத் துணிந்தனர். அவர்கள் தங்கள் வேலைகளில் ஈடுபடும் வேளைகளில், கிறிஸ்தவ இசைகளும் பக்திக்கீதங்களும் அவர்களது இல்லங்களில் நாள்தோறும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

யோசவ் வாஸ் அடிகளாரைக் கைது செய்யத் திட்டம் :-

யோசவ் வாஸ் அடிகளாரின் தீவிர முயற்சிகளால் கத்தோலிக்க திருமறை புத்துயிர் பெற்றது, மறைமுகமாக இயங்கிவந்த திருமறை, எழுச்சிகண்டது. இதனை அங்கீகரிக்க முடியாத யாழ்ப்பாண நகரின் தலைமை அதிகாரியும் இராணுவத் தளபதியாகவும் விளங்கிய “கென்றி வான் றீ” என்பவன் இயேசு சபையினர் இரகசியமாக இலங்கைக்கு வந்து இந்தக்குழுப்பங்களுக்குக் காரணமாய் இருப்பார்கள் என நம்பினான். எனவே, இயேசுசபையினர் தங்கியிருப்பதாகக்கருதிய கத்தோலிக்கர்கள் இல்லங்கள்மேல் கடுமையான கண்காணிப்பில் ஈடுபடுமாறு நகரகாவலர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். ஆனால் அடிகளாரோ அவனது தேடுதல்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வழியறிந்திருந்தார்.

கேரளாவில் இயேசுசபையினரின் மாகாணத் தலைவராயிருந்த அருட்திரு. அன்றா விரேயர் அடிகளார் கோவையிலிருந்த அரசபிரதிநிதியான “டொம்மனுவல் டீ அல்மெய்டாவுக்கு எழுதிய குறிப்பில், “அருட்திரு வாஸ் அடிகளார் பிராமண குலத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் யாழ் நகரிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களைக் கண்காணிப்பதற்காகக் கோவையிலிருந்து அனுப்பப்பட்டவர். இவர் தனது கடமையைப் பக்தியுடன் ஆற்றிவருவதால், அனைவரும் இவரை ஒரு புனிதர் என்று எண்ணுகிறார்கள். இவர் சுதேசிகளில் மட்டுமல்ல, ஐரோப்பியரிலும் அக்கறைகாட்டி வருகின்றார். கல்வின் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அவரை எங்கே தேடினாலும் அவர்களால் அவரைக் கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை, ஏனெனில் இவர் “புநேரெயஸ்” என்பவரைப்போல, பல்வேறு வேடங்களில் தோன்றி அவர்களை ஏமாற்றி விடுகின்றார் என்று காணப்பட்டது.

சில்லாலையை மறைபரப்புப்பணியின் மையமாகக்கொண்டு, குடாநாடெங்கும் தனது பணியைச் செவ்வனே செய்துவரும் வேளையில், கிறிஸ்து பிறப்புநாள் திருப்பிலியை யாழ்நகரின் கத்தோலிக்கர்கள் மூன்று வெவ்வேறு இடங்களில் நிறைவேற்ற ஒன்று கூடியிருந்தனர். அடிகளார் திருப்பலி நிறைவேற்ற பலிபீடங்களும் தயாராக இருந்தது. அவரது வருகைக்காகக் காத்திருந்த இறைமக்கள் செபமாதை செபித்துக் கொண்டிருந்தனர். யோசவ்வாஸ் அடிகளார் இன்னும் மறைவிடத்தைவிட்டுப் புறப்படவில்லை. வான் றீ யின் போர்வீரர்கள் அவ்விடத்தைச் சுற்றி வளைத்து, திருப்பீடங்களை அடித்து உடைத்து, திருச்சொருபங்களை அவசங்கப்படுத்தி, அங்கு குடியிருந்த இறைமக்களைக் கைதிகளாகக் கொண்டு சென்றனர். ஆண் பெண் பிள்ளைகளென

சுமார் 300 பேர் இதில் அடங்குவர். அடிகளார் வரத்தாமதித்ததால் உயிர் தப்பினார்.

மறுநாள் காலை கைதிகள் யாவரும் வான் நீ முன்னிலையில் கொண்டுவரப்பட்டனர். அவன், பெண்கள் பிள்ளைகளை விடுதலை செய்தான். ஆண்களில் எட்டுத்தலைவர்களைத் தவிர ஏனையோர் குற்றப்பணம் கட்டியபின் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். தடுத்து வைக்கப்பட்ட எண்மரும், கத்தோலிக்கத்தை மறுதலிக்கும்படி பலவித கொடுமைகளுக்கு உள்ளாயினர். ஆனால், அவர்கள் விசுவாசத்தில் உறுதியாய் நின்றனர். டொன் பேதுரு என்பவர் கசையடி பட்டு உயிரிழந்தார். இவரே புதிய சகாப்தத்தின் முதல் மறைசாட்சியானவர். ஏனைய ஏழு இளைஞர்களும் சிறையிடப்பட்டு, யாழ்ப்பாணக் கோட்டையைக் கட்டுவதற்கு கல் சுமந்து, அனுபவித்த கொடியவேதனைகளால் இறந்தனர். வான் நீ எவ்வளவோ முயற்சிகள் எடுத்தும் யோசவ்வாஸ் அடிகளாரைக் கைதுசெய்யமுடியாமல் போனது.

அடிகளார்சிறிதுகாலம் யாழ் நகருக்கு அண்மையில் இருந்த காட்டில் ஒளிந்து வாழ்ந்தார். கலாபனையால் மக்கள் சிதறுண்டு போனபடியாலும், ஒல்லாந்த நகர்க்காவலர்கள் அதிக கண்காணிப்பில் ஈடுபட்டபடியாலும், கத்தோலிக்கரைச் சந்தித்து, அருட்சாதனங்களை நிறைவேற்ற அவரால் முடியாமல் போனது. மூன்று வருடங்களாக ஒல்லாந்தரின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த யாழ்ப்பாண வட்டாரங்களில் திருத்தொண்டாற்றிய பின், இனியும் தான் இவ்விடத்தில் தங்கியிருந்தால், ஆபத்து என உணர்ந்து, பூனகரி வழியாக யோண் என்பவருடன் கால்நடையாகச் சென்று, கண்டியரசனுடைய ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பட்டணமாகிய புத்தளத்தையடைந்து, அங்கிருந்து தனது மறைப்பணியைத் தொடர்ந்தார்.

துணைநின்ற நூல்கள் :-

01. “இலங்கைத்திருச்சபையைக் காத்த மாவீரன்” (யாழ் ஆயர், பேரருட்திரு. வ. தீயோகுப்பிள்ளை).
02. “யோசவ்வாஸ் முனிவரின் சரிதை” (அருட்திரு. ம. பாவினப்பிள்ளை, அ.ம.தி)
03. “இலங்கை அப்போஸ்தலர்” (பேராயர். எல். எம். சேலஸ்கி)

யோசவ்வாஸ் அடிகளின் வழியில்
இன்றைய இலங்கைத் திருச்சபை மேற்கொள்ளக்கூடிய

இன ஒற்றுமைக்கான முன்னெடுப்புகள்

- அருட்பணியாளர் தமிழ் நேசன்

மன்னார் மறைமாவட்டம்

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபின்னர் தமிழ் மக்கள் சிங்கள ஆட்சியாளர்களினால் ஓரங்கட்டப்பட்டனர். பல்வேறு விதங்களில் ஒடுக்கப்பட்டனர். இந்த ஒடுக்குமுறையானது அரசியல், பொருளாதாரம், வேலைவாய்ப்பு, உயர்கல்வி, மொழி எனப் பல்வேறு தளங்களில் காணப்பட்டது. இந்த ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக தமிழ் தலைவர்கள் அகிம்சைப் போராட்டங்களை நடத்தினார்கள். அவற்றை சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் தமது படை பலத்தைக்கொண்டு அடக்கி ஒடுக்கினர். இதனால் விரக்தியுற்ற தமிழ் இளஞர்கள் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடினார்கள். அந்த ஆயுதப்போராட்டமும் இலங்கைக்கு முண்டுக்கொடுக்கும் பல்வேறு நாடுகளின் உதவியோடு முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் தொடர்ந்தும் போராட்ட அணுகுமுறையைக் கையாளாமல் தமிழ் மக்கள் தமது உரிமைகளை வென்றெடுக்க ஐனநாயக அரசியல் ரீதியாகத் தம்மைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு சிங்களவர்களோடு இணைந்து இன ஒற்றுமையை முன்னெடுத்து வாழ வேண்டிய கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இந்நிலையில் யோசவ்வாஸ் அடிகளின் மறைபரப்பு அணுகுமுறையில் அவர் கையாண்ட வழிமுறைகள் இந்த இன ஒற்றுமைக்கான முன்னெடுப்புகளாக கொள்ளப்பட முடியும் என்பதையே இக்கட்டுரை ஆராய முற்படுகின்றது. இற்றைக்கு ஏறக்குறைய முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்து பணியாற்றிய யோசவ் வாஸ் அடிகளின் அன்றைய இலங்கைச் சூழலுக்கும் இன்றைய சூழலுக்கும் இடையில் பாரிய வேறுபாடு இருந்தாலும் ஒரு சில அம்சங்களை யோசவ்வாஸ் அடிகளிடமிருந்து இன்றும் இலங்கைத் திருச்சபை கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிலையிலேயே உள்ளது.

1. புனிதமான வாழ்க்கை முறை

யோசவ் வாஸ் அடிகளார் ஆழ்ந்த இறைநம்பிக்கையும் இறைப்பற்றும் கொண்டவராக விளங்கினார். அவருடைய மறைபரப்புப் பணிகளின் வெற்றி என்பது அனைத்திற்கும் மேலாக அவருடைய புனிதமான வாழ்க்கை முறையினாலேயே சாத்தியமாயிற்று எனலாம். அவர் முற்றிலும் இறைவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தார். இறை பராமரிப்பில் தங்கி வாழ்ந்தார். “ஒரு அற்ப பாவம் செய்வதைக் காட்டிலும் நான் இறப்பதே மேல்” என்று தனது கடிதம்

ஒன்றில் அவர் குறிப்பிட்டிருந்தமையை நோக்கும்போது அவருடைய புனித வாழ்வின் தன்மை எத்தகையதாய் இருந்தது என்பதை நாம் ஊகித்தறியலாம். அவருடைய செப வாழ்வு, பணியில் அவருக்கிருந்த அர்ப்பணம், அவருடைய எளிமையான வாழ்வு போன்றவை அவருடைய சக மறைபரப்புக் குருக்களுக்கும் – அன்று வாழ்ந்த கத்தோலிக்க மக்களுக்கும் ஏன் அன்றைய ஆட்சியாளர்களான டச்சுக்காரர்களுக்கும் மிகப்பெரும் உதாரணமாக இருந்தது. “வாஸ் அடிகளார் ஒரு புனிதராகவே வாழ்கின்றார்” என டச்சுக்காரர் அடிக்கடி குறிப்பிடும் அளவுக்கு அவருடைய புனித வாழ்வு வெளிப்படையானதாக இருந்தது.

இலங்கைத் திருச்சபையானது தமிழர்களையும் சிங்களவர்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இது இலங்கைச் சூழமைவில் திருச்சபைக்கு இருக்கின்ற சிறந்ததொரு பலமாகவே கருதப்படவேண்டும். இந்துச் சிங்களவரையோ அல்லது பௌத்த தமிழரையோ இலங்கையில் காண்பதரிது. ஆனால் தமிழ்க் கிறிஸ்தவரும் உண்டு, சிங்களக் கிறிஸ்தவரும் உண்டு. இந்நிலையில் இலங்கையில் உள்ள கத்தோலிக்க திருச்சபையானது இன ஒற்றுமையை முன்னெடுப்பதற்கு வாய்ப்பான ஒரு ஏதுநிலையைக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதே உண்மை. இந்த வாய்ப்பை இலங்கைத் திருச்சபை பயன்படுத்தி இன ஒற்றுமையை இந்த நாட்டில் ஏற்படுத்தவேண்டுமெனில் திருச்சபையின் வாழ்வு உண்மை உள்ளதாக, புனிதம் நிறைந்ததாக, அர்ப்பணம் உள்ளதாக இருக்க வேண்டும்.

எப்படியாக யோசவ்வாஸ் அடிகளாரின் புனித வாழ்வு அன்றைய ஆட்சியாளர்களைக் கவர்ந்ததோ “இவர் உண்மையிலேயே ஒரு புனித வாழ்வை வாழ்கிறார்” என அவர்கள் வாஸ் அடிகளாரைக் குறித்துப் பேசினார்களோ அதேபோன்று இன்றைய திருச்சபையைக் குறித்து, திருச்சபைத் தலைவர்களைக் குறித்து ஏனைய மத்தவர்களுக்கு, குறிப்பாக இன்றைய ஆட்சியாளர்களுக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்பட வேண்டும். இந்த நேர்மையான நல்லபிப்பிராயம் ஏற்படும் பட்சத்திலேயே இன ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதற்கான திருச்சபையின் நியாயமான கோரிக்கைகளுக்கு ஆட்சியாளர்கள் செவிமடுக்கின்ற நிலை ஏற்படும்.

2. பண்பாட்டுமயமாக்கல் முயற்சிகள்

போர்த்துக்கேயரினால் இலங்கையில் நடப்பட்ட திருச்சபைக்கு நற்செய்தியை அறிவிக்கவும், அதை கட்டியெழுப்பவும் வாஸ் அடிகளார் இறைவனால் அழைப்புப்பெற்றிருந்தார். ஆனால் கொள்கை, அமைப்புக்கள், பாரம்பரியங்கள் போன்ற பல்வேறு விடயங்களில் வாஸ் அடிகளாரின் அணுகுமுறையானது போர்த்துக்கேயரின் அணுகுமுறையில் இருந்து வேறுபட்டதாகவே இருந்தது. போர்த்துக்கேயர் தமது போர்த்துக்கேயத் திருச்சபையை அப்படியே இங்கு கொண்டுவந்து நட்பு வைத்தனர். ஆனால் வாஸ் அடிகளார் இலங்கையின் சுதேச சூழ்நிலைக்கு ஒத்துப்போகும் வகையில் திருச்சபையை நிறுவ முயற்சி செய்தார். தன்னுடைய எண்ணப்படி மறைபரப்புத்திட்டங்களைச் செயற்படுத்த வாய்ப்புப்பெற்ற முதல் ஆசிய மறைபரப்பாளர் வாஸ் அடிகளாரே என்று சொல்லலாம். இன்று நாம் பண்பாட்டுமயமாக்கல், தாயகமயமாக்கல், சுதேசமயமாக்கல் என்றெல்லாம் பேசுகின்றோம். ஆனால் 1687ஆம் ஆண்டிலேயே இந்த மண்ணில் வாஸ் அடிகளார் இந்த பண்பாட்டுமயமாக்கல் முயற்சிகளை ஆரம்பித்துவிட்டார் என்பதை நோக்கும்போது எமக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதல்லவா?

இன்றைய இனமுறுகல் சூழ்நிலையில், தமிழ்த் தேசியம் மற்றும் சிங்களத் தேசியம் முனைப்புப்பெற்றுள்ள நிலையில் இலங்கைக் கிறிஸ்தவர்களை இந்துக்களும் சரி, பௌத்தர்களும் சரி அந்நியர்களாகப் பார்க்கும் சூழ்நிலை உள்ளது. அதற்குக் காரணம் கிறிஸ்தவர்கள் மேலை நாட்டுப் பண்பாட்டை, நடை, உடை, பாவனையை, வழிபாட்டு முறையை, ஏன் மேலை நாட்டு நிதி போன்றவற்றை பயன்படுத்துகின்றனர் என்ற பொதுவான குற்றச்சாட்டே ஆகும். இக் குற்றச்சாட்டுக்களில் சில உண்மைகள் இல்லாமலும் இல்லை. காரணம் இன்னும் இலங்கைத் திருச்சபை இந்த மண்ணோடும் மக்களோடும் தன்னை முழுவதுமாக இணைத்துக்கொள்ளவில்லை, பிணைத்துக்கொள்ளவில்லை. இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் தாயகமாக்கல், சுதேசமயமாக்கல், பண்பாட்டுமயமாக்கல்

தொடர்பான விடயங்களில் பல சுதந்திரங்களை வழங்கியபோதும் அவை இன்றுவரை அதாவது கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தலத்திருச்சபைகளில் பெரிதும் நடைமுறைப்படுத்தப்படாத சூழ்நிலையே உள்ளது.

இந்நிலையில் இலங்கைத் திருச்சபையானது முற்று முழுதாக பண்பாட்டுமயமாகாத நிலையில் அது இலங்கை மக்களிலோ, ஆட்சியாளர்களிலோ, அரசியலிலோ தனது செல்வாக்கைச் செலுத்த முடியாத நிலையே காணப்படும். இன ஒற்றுமை பற்றிப் பேசுகின்றபோது, இன ஒற்றுமைக்கான முன்னெடுப்புக்களை நடைமுறைப்படுத்தும்போது திருச்சபையானது அந்நிய மதம் என்ற நிலையிலேயே பார்க்கப்படும். இந்நிலையானது திருச்சபையின் இன ஒற்றுமைக்கான முயற்சிகளை பின்தள்ளுவதாகவே அமையும்.

3. துன்புறும் மக்களுக்கான பணிகள்

1697ஆம் ஆண்டு கண்டியில் அம்மை என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒரு கொள்ளை நோய் ஏற்பட்டது. இந்நோய் ஏறக்குறைய ஒரு வருடமளவு நீடித்தது. இந்நோயின் தாக்கமும் பயங்கரமும் எத்தகையது என்றால் மக்கள் தமது வீடுகளை விட்டு - ஏன் நோய்த்தாக்கத்திற்குள்ளான தமது அன்புக்குரியவர்களையும் கைவிட்டு பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு தப்பி ஓடினார்கள். கண்டி அரசனும் தனது அரசன்மனையை விட்டு வெளியேறினான். இத்தகையதொரு இக்கட்டான சூழ்நிலையில் வாஸ் அடிகளாரும் அவருடைய மருமகனான யோசவ் கார்வெல்லா அடிகளாரும் எந்தவிதமான வேறுபாடுமின்றி நோயினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை இரவு பகலாகப் பராமரித்தனர். இந்த இரு குருக்களும் ஒவ்வொரு நாளும் நோயாளருக்கான உணவைத் தயாரித்து அவர்களுக்கான தங்குமிடங்களை ஆயத்தம் செய்தனர். தங்கள் கைகளாலேயே நோயாளிகளின் புண்களைக் கழுவி மருந்திட்டனர். இவ்வாறு அவர்களின் சேவை அளவிடற்கரியதாய் இருந்தது. ஒவ்வொரு

நாளும் நோயினால் இறந்த பத்துப் பேரையாவது அவர்கள் அடக்கம் செய்தனர். இந்த வீரமிக்க பணியினால் இந்த இரண்டு குருக்களும் அரசனுடையதும் பௌத்த மற்றும் கத்தோலிக்க மக்களினதும் அளவிடற்கரிய அபிமானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

இன்றைய போர் முடிவுற்ற சூழ்நிலையில் முட்கம்பி முகாம்களுக்குள் அடைக்கப்பட்டுள்ளவர்கள், தமது தாயகக் கிராமங்களில் மீள்குடியேறிக்கொண்டிருப்பவர்கள் இன்னும் இறுதிக்கட்ட யுத்தத்தின்போது தமது அன்புக்குரியவர்களைப் பறிகொடுத்தவர்கள், வீடுவாசல், சொத்துக்களை இழந்தவர்கள், தம் உடலுறுப்புகளை இழந்தவர்கள் போன்ற துன்புறும் மக்களுக்கு திருச்சபையின் பணி மிகவும் தேவைப்படுகின்றது. நிதி சார்ந்த பொருள் சார்ந்த பணிகள் மட்டுமல்ல, உளக் காயங்களுக்குள்ளாகி வாழ்க்கையையே விரக்தியோடு நோக்கும் மக்களுக்கு நம்பிக்கை அளிக்க வேண்டியது திருச்சபையின் பணி. பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் தமது வாழ்வாதாரங்களைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து 'மீண்டும் வாழலாம்' என்ற நம்பிக்கையை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்த வேண்டும்.

இத்தகைய பணிகளில் திருச்சபை ஏற்கனவே ஓரளவு தன்னை ஈடுபடுத்தியுள்ளது என்பது உண்மையே. ஆயினும் இன்னும் திருச்சபை அதிகமதிகமாக இப்பணிக்காகத் தன்னை அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் இம்மண்ணின் மக்கள் இறைத்தந்தையின் அன்பை, அக்கறையை, இரக்கத்தை, பராமரிப்பை உணர்ந்துகொள்வார்கள். எப்படியாக இக்கட்டான ஒரு சூழ்நிலையில் வாஸ் அடிகளாரின் அன்புப் பணியினால் அன்றைய மக்களும் ஆட்சியாளர்களும் கவரப்பட்டார்களோ அதேபோன்று இன்றைய சூழ்நிலையிலும் திருச்சபை துன்புறும் மக்களின் பணிக்காகத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அதன்மூலம் அனைத்து மக்களின் நன்மதிப்பை, நல்லபிப்பிராயத்தைப் பெறமுடியும்.

இந்த நன்மதிப்பு அல்லது நல்லபிப்பிராயம் என்பது வெறுமனே இந்த உலகம் சார்ந்த புகழுக்காக அல்ல மாறாக, திருச்சபை அனைத்து மக்களினதும், ஆட்சியாளர்களினதும் நம்பகத்தன்மையைப் பெறுவதன் ஊடாக அது உறுதியான குரலாக நாட்டின் அரசியல் தளத்தில் ஒலிக்க முடியும். இன ஒற்றுமைக்காக அது நியாயமான முன்மொழிவுகளை முன்வைக்கின்றபோது ஏனைய மதத்தவர்களும், ஆட்சியாளர்களும் திருச்சபையின் குரலுக்கு செவிகொடுக்கின்ற ஏதுநிலை உருவாகும்.

4. மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்வதன் அவசியம்

வாஸ் அடிகளார் இந்தியாவின் கோவை நகரைச் சேர்ந்தவராக கொங்கணி மொழியைப் பேசுகின்ற பிராமணராக இலங்கைக்குள் மாறுவேடத்தில் வந்தார். இலங்கையில் உள்ளவர்கள் தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகளைப் பேசுகின்றவர்கள் என்பதை அறிந்து அவர்களோடு இலகுவில் தொடர்புகொண்டு மறைப்பணியாற்ற ஏதுவாக இந்த இரண்டு மொழிகளையும் கற்றுக்கொள்ள அதிக முயற்சி எடுத்தார். அத்துடன் தன்னோடு பணிபுரிய வந்த குருக்களையும் இலங்கையின் சுதேச மொழிகளைப் படிக்கும்படி ஊக்குவித்தார். இவருடைய உறவினரான யாக்கோமே கொன்சால்வஸ் அடிகளார் வாஸ் அடிகளார் கொடுத்த ஊக்கத்தினாலேயே தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகளைக் கற்று இரண்டு மொழிகளிலும் பல்வேறு இலக்கியங்களைப் படைத்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்றைய இலங்கையின் இனவன்முறைச் சூழலுக்கான காரணங்களில் ஒன்று மொழியறிவு இன்மையே என்றால் அதைப் பலரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். மொழி என்பது மனிதர்களுக்கான

தொடர்பு ஊடகம். மொழி வழியாகவே மனிதன் தன் எண்ணத்தை, விருப்பத்தை மற்றவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகின்றான். இலங்கையில் தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையில் படிப்படியாக புரிந்துணர்வு இல்லாமல் போனதற்கு முக்கிய காரணம் மொழியறிவின்மையே. ஒருவரை ஒருவர் எந்தளவுக்கு எதிரிகளாக நினைத்தார்கள் என்றால் மிகப்பெரும் அழிவுமிக்க ஒரு கொடிய யுத்த சூழ்நிலை ஏற்பட்டு இந்த மண்ணில் இரத்த ஆறு ஓடுவதற்கு இந்த புரிந்துணர்வு இன்மையே காரணமாக அமைந்தது.

என்ன விலைகொடுத்தேனும் தமது ஆட்சியைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என நினைத்த ஆட்சியாளர்கள் உண்மையை மறைத்து தமக்கு சாதகமான கருத்துக்களை, செய்திகளை தொடர்புசாதனங்கள் மூலம் தத்தம் மக்களுக்கு வழங்கினர். ஒருவருடைய மொழியை மற்றவர் புரிந்துகொள்ளாத சூழ்நிலையில் ஆட்சியாளர்களின் இந்த தந்திரோபாயம் வெற்றிகண்டது. வெளிநாடுகளில் ஏன் இந்தியாவில் பல்வேறு நூற்றுக்கணக்கான மொழிகள் உள்ள நாட்டில் ஒருவர் தனது தாய்மொழியோடு ஆங்கிலத்தையும் இந்தி மொழியையும் அறிந்து வைத்திருப்பதை பொதுவாக அவதானிக்கலாம். ஆனால் இலங்கையில் உள்ளது தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இரண்டே இரண்டு மொழிகள்தான். ஒருவர் மற்றவருடைய மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள முயற்சி எடுக்காததன் விளைவை இந்த மண் அனுவித்துள்ளது. இனியும் இந்த நிலைமை நீடிக்குமானால் எப்படியான புதிய வன்முறைச் சூழ்நிலைகள் தோன்றுமோ தெரியாது.

எனவே வாஸ் அடிகளாரின் முயற்சியைப் பின்பற்றி இலங்கைத் திருச்சபையில் உள்ள திருநிலையினரும் சரி, பொது நிலையினரும் சரி ஒருவர் மற்றவருடைய மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஒருவர் மற்றவரை நன்கு புரிந்துகொள்கின்ற நிலைமை ஏற்படும். இது இன ஒற்றுமைக்கான அடிப்படையாக அமையும்.

முடிவுரை

தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களும், சிங்களக் கிறிஸ்தவர்களும் இலங்கையில் சிறுபான்மையினராக இருக்கும் சூழ்நிலையிலும் கூட இந்நாட்டில் இன ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த காத்திரமான பங்களிப்பைச் நல்க முடியும். சிறு மந்தையாக இருக்கின்ற இலங்கைத் திருச்சபையானது தனது வாழ்வாலும் பணியாலும் இலங்கையில் இன ஒற்றுமைக்கான பாலமாகத் திகழ முடியும்.

“நீங்கள் மண்ணுலகிற்கு உட்பாக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் மண்ணுலகிற்கு ஒளியாக இருக்கிறீர்கள்” (மத்.5:13-14) என்று இயேசு கூறும் உட்பாக ஒளியாக இந்நாட்டில் திருச்சபை திகழ வேண்டும். வாஸ் அடிகளாரும், அவரோடு இணைந்து மறைத்தொண்டாற்றிய குருக்களும் ஒரு சிறு குழுவினர்தான். ஆனால் அவர்களின் புனித வாழ்வு, பண்பாட்டு மயமாக்கல் முயற்சிகள், துன்புறும் மக்களுக்கான பணிகள், மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ளும் ஆர்வம் என்பன அன்றைய வேற்று மத மக்களையும் அரசர்களையும் ஆட்சியாளர்களையும் மிகவும் கவர்ந்தது. எனவே வாஸ் அடிகளின் வழியில் இன்றைய இலங்கைக் கத்தோலிக்க திருச்சபை தனது வாழ்வாலும், பணியாலும் இன ஒற்றுமைக்கான முயற்சிகளை இன்னும் விஸ்தரிக்க முடியும், ஆழப்படுத்த முடியும்.

யோசப்வாஸ் முனிவரின் குருத்துவப் பணி ஓர் சூழமைவுப்பார்வை

இக்கட்டுரையில், அன்றைய காலணித்துவ சூழமைவில் யோசப்வாஸ் முனிவரின் குருத்துவப் பணிப்பாங்கு அடிக்கோடிடப்பட்டு, இன்றைய சூழமைவில் குருத்துவப் பணி எதிர்கொண்டுள்ள சாவால்கள் சுட்டப்படுகின்றன.

காலணித்துவ சூழமைவு

போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த காலணித்துவ அரசியல், முதலுட்டு வர்த்தகப் பொருளாதார ஈடுபாட்டுடன் அடக்குமுறையும் நிலவிய காலமதுவாகும். இலங்கையில் கால்கொண்டிருந்த முன்னையவரை விரட்டி அடித்துவிட்டு, அவர்கள் பிடித்திருந்த இடங்களைக் கைப்பற்றி அப்பகுதி வாழ் மக்களை, குறிப்பாக கத்தோலிக்கரைத் துன்புறுத்தினார்கள் ஒல்லாந்தர்கள். இலங்கையின் மூலவளங்களைச் சுரண்டும் நோக்குடன் இங்கு நுழைந்த போர்த்துக்கேயருடன் வருகைதந்த குருக்களால் வளர்க்கப்பட்டது கத்தோலிக்கம். கத்தோலிக்க விசுவாசிகள் வளராது தடுப்பதில் முனைப்புக்கொண்டு, அக்குருக்களை நாடுகடத்தினார்கள் குருக்கள் அயல்நாட்டிலிருந்து வருவதைக் கொலைக்குற்றமாக கணித்திருந்தனர் ஒல்லாந்தரின் சமய நம்பிக்கையை திணித்தனர் பள்ளிகளில் பிள்ளைகளுக்கும் கல்வினிய சிந்தனையைப் புகட்டினர். கத்தோலிக்கர் தம் பிறப்பு, திருமணம், இறப்பு போன்ற பதிவுகளை ஆட்சியாளரின் வேண்டுகோளின்படி பதிவு செய்யவும் வற்புறுத்தப்பட்டார்கள். சாதாரியமான, 'வன்முறையற்ற' இந்த அடக்குமுறைக்கு ஒத்துழையாதவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டார்கள்.

காலணித்துவக் கத்தோலிக்கம்

இப்பின்புலத்தில் கத்தோலிக்க விசுவாசிகள் ஆயனில்லாத ஆடுகளானார்கள். அயல்நாட்டுக் குருக்களால் வளர்க்கப்பட்ட கத்தோலிக்கத்தில் மக்கள் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பு கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டு, அதுவே மறைபரப்பு வெற்றியாகக் கணிக்கப்பட்டது. கத்தோலிக்க நிர்வணப்பாதுகாப்பும் பேணலுமே அன்றைய குருத்துவப் பணியில் முதன்மை பெற்றிருந்தன. கத்தோலிக்க விசுவாசிகள் பொம்மலாட்டப் பாவைகளாகப் பயிற்றப் பட்டிருந்தார்கள். சுயமண்ணில் சுயநிர்ணயத்துடன் வாழப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. குருத்துவத் தலைமைத்துவத்தை நாடி, அதில் தங்கி, சொல்வதைக் கேட்டு வாழும் நிலையிலேயே கத்தோலிக்கர் வளர்க்கப் பட்டார்கள்.

கத்தோலிக்கம் காலணித்துவர்களால் இலங்கையில் பேணப்பட்டது என்பது அனு கூலமான ஒரு பரிமாணமானாலும், விசுவாசத்தை வளர்க்கும், வாழும் முகாமையாளர்களான விசுவாசிகளின் உருவாக்கம் முழுமையானதாக அமையவில்லை. இன்றும் நிலைமை

பெரும் மாற்றமடையவில்லை. மண்ணின் மக்களின் மொழியைப் பேசாத அறியாத குருக்களின் பணியில், அடித்தட்டு மக்களின் குரல், அழகை, தேடல் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளப் பட்டதா என்பது விமர்சனத்துக்கு உட்பட்டதாகும். அந்நியரின் ஆசார உருவில் இரவல் பொருளாகப் பேணப்பட்டு, பகிரப்பட்டதோ கத்தோலிக்க விசுவாசம் என்ற பிரமை ஏற்படுகின்றது.

நம்மவரிடையே ஒரு பழக்கமிருந்தது. அரசு, குடிமைச் சமூக சலுகைகளைப் பெறுவதற்காக காலணித்துவ ஆட்சியாளரின் சமயத்தைப் பின்பற்றினாலும், அவரவர் சமயச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்களையும் இரகசியமாகக் கடைப்பிடித்து, காலப்போக்கில் சைவர்களாக, பௌத்தர்களாக வாழ்வது. இதற்கு புவனேகபாகுவின் செயல்பாடுகள் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். இக்காலணித்துவ சூழமைவு இடைஞ்சல்கள், இடர்கள், இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும், கத்தோலிக்க விசுவாசிகள் மத்தியில் விசுவாசத்தை வாழவேண்டும் என்ற வாஞ்சையும், அதற்காகக் குருக்களைத் தேடும் நிலையும் இலைமறை காயாக காணப்பட்டன.

யோசப் வாஸ் வருகை

இந்தியாவில், கன்னட மாநிலத்தில், கோவை என்ற பகுதியில் கொங்கனி மொழிபேசும் பிராமணக் குடும்பத்தைதேச சேர்ந்த யோசப் வாஸ் அடிகளார், தமது குருத்துவ வாழ்க்கையின் ஆரம்ப காலத்தில் தம் ஊருக்கு அயலில் பணிபுரிந்தார். வழமையான குருத்துவப் பணி வாழ்க்கையில் மறையுரை ஆற்றல், இளைஞரை நெறிப்படுத்தல் போன்ற புதிய பணிப்பரிமாணங்களிலும் ஈடுபாடுகொண்டார். மக்கள் மத்தியில் உடன்பயணிப்பு, மக்களின் தேவைகளைக் குவிமையங்கொண்ட அர்த்தமுள்ள வழிபாடுகள், மக்களின் குரலை அறிந்து அறிவுரை வழங்கல், எளிமையான வாழ்க்கை என்பன அவரது குருத்துவ வாழ்வின் காலைப் பொழுதிலேயே விடியல் பெற்று, அவருக்கு பெயரும் புகழும் சேர்த்தன.

இக்காலகட்டத்தில்தான் இலங்கையில் கத்தோலிக்க விசுவாசிகளின் இன்னல்கள் பற்றிய செய்தி அவருக்கு எட்டியது. தான் கேள்வியுற்று செய்தியில் இறைவனின் அழைப்பை மீண்டும் உணர்ந்து, கேட்க விழைந்தார். மக்களின் காலத்தை ஒட்டிய தேவைகளையும், அவர்களின் துயரங்களையும் அறியும்போது, இறை தூண்டலை உணர்ந்து செயல்படுவதே இறை அழைத்தலின் உண்மைத்தன்மையைப் பேணும் வழியாகும். இறை அழைத்தலில் இளமை குன்றாது, இயக்காற்றலுடன் வாழும் இரகசியமாகும். இப்பண்பை யோசப் வாஸ் அடிகளாரின் குருத்துவ வாழ்வில் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல காணமுடிகிறது.

இலங்கைக்கு ஓர் கத்தோலிக்க குரு செல்வது அவரது உயிருக்கே ஆபத்து என அறிந்தும் இலங்கை செல்வதற்கு எண்ணித் துணிந்தார். ஓர் இரவலர் வேடம் பூண்டு பயணமானார். எங்கு கரை சேர்வோம் என்ற ஆதங்கம் இன்றிப் பயணமானானார். அவருக்கு இறை நம்பிக்கை, இன்னலுற்றவர் மத்தியில் பணிபுரியும் தெளிந்த பார்வை, அர்ப்பணிக்கும் மனத் தின்மம் நிறையவே இருந்தது. மன்னார் கரையில் இறக்கிவிடப்பட்டார். இரவல் இடங்களில் தங்கி, இரந்துண்டு, மக்களைச் சென்றடைய நடைபயணமானார். இலங்கையின் வடபகுதி, வடமேற்பகுதி, வன்னி நிலப்பரப்பு, மத்திய மலைப்பகுதி எனப் பயணித்தார்.

இப்பயணத்தில் மக்களுடன் உரையாடி, விசுவாசத்தை வாழ, அவர்கள் குருக்களைத் தேடும் அவர்களின் இலைமறைகாயாக இருந்த தேவையை அறிந்தார். இரவல் வேடத்தில் ஓர் குருவை அடையாளங்கண்ட சிலர் அவருக்கு தங்குமிடமும் பாதுகாப்பும் அளித்தனர். ஆனால் அவ்விடங்களில் நிரந்தரமாகத் தங்கிடாமல், மக்களைத் தேடிச்செல்லும் தம் பயணத்தை தொடர்ந்தார். நோய்வாய்ப்பட்டார். ஆனால், மக்கள் கூடியிருந்த இடங்களுக்குச் சென்று, அவர்கள் மத்தியில் திருப்பலி நிறைவேற்றினார். நோயாளர்களுக்காக செபித்தார். அறிவுரைகள் வழங்கினார். காலணித்துவ குழுமைவில் சமூக அடித்தட்டில் தங்கி, பயணித்து பணிபுரிந்த பாங்கு அவரது பணிவாழ்வின் சிறப்பு அம்சமாகும். இலங்கையில் விசுவாசிகள் துன்புறுத்தப்பட்டு, வாழ்வே அச்சுறுத்தப்பட்ட ஓர் குழுமைவில், விசுவாசத்தில் மக்களை உறுதிப்படுத்தி, அவர்களைக் குழுமம் குழுமமாக வாழ்வித்த ஓர் முதன்மை பணி முகவராக யோசப் வாஸ் அடிகளார் விளங்குகின்றார்.

இன்றைய குழுமைவுச் சவால்கள்

போர் முடிவுற்றதாகப் பேசப்பட்டாலும், அதற்குக் காரணியான முரண்பாடுகளை முகாமைப் படுத்துவதற்கும், முரண்பாடுகளை உடன்பாட்டிற்குத் திசைதிருப்புவதற்கும் உகந்த செயற்பாடுகள் வடிவமைக்கப் பெறாத நிலை காணப்படுகின்றது. இதனால் அரசியல் இலாபம் தேடுபவர்கள் மக்களைக் குழப்பியும், இன்னும் அவர்களைச் சிதறடிக்கச் செய்யும் நிலை வளர்கின்றது. ஒடுக்கலையும், சுரண்டலையும் தமக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் ஆதிக்க சக்தி சமயத்துக்குள்ளும் செயல்படுவதால், மேலாண்மை செலுத்தும் மதம், மொழி, பண்பாடு பாதிக்கப்பட்ட மக்கள்மீது திணிக்கப்படுகின்றது. மக்களுக்கு குடிமைச் சமூக வாழ்வுக்கு வாய்ப்பின்மையால் மக்களின் நாளாந்த இயல்பு வாழ்வியல் பாதிப்பும், சமூக உடைவும் ஏற்பட்டுள்ளது. அடிப்படை வாழ்வியல் வளங்களை இழந்து, மீதமாய் இருப்பவை வாய்க்கு எட்டாத நிலையில், மக்கள் உளத் தாக்கத்தையும், சமூக ரீதியான பிரச்சினைகளையும் சந்தித்து நடைபாதை வாசிகளாகியுள்ளனர். இங்ஙனம், போரின் பின்விளைவுகளான மக்கள் வாழ்வியல் சவால்கள் புற்றீசல்கள் போன்று வளர்கின்றன. இயல்பு வாழ்வியலுக்கான இச்சவால்களுக்கு மத்தியில், குருக்களின் தேவையை மக்கள் உணர்கின்றார்களா? அப்படியாயின், மக்கள் அதற்குக் கூறும் காரணிகள் எவை?

சவால்கள் மத்தியில் பணிவாழ்வு

மேற்கண்ட சில வாழ்வியல் சவால்களை அடித்தள மக்களுடன் இருந்து, மக்கள் பார்வையில் அறிவு பூர்வமாக, எடுத்த எடுப்பில் ஆன்மீகப்படுத்தாது, ஆயுவேண்டியுள்ளது. சம்பந்தப்பட்ட இடத்தின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல், பண்பாட்டு எதார்த்தங்களையும், மெய்மைகளையும் முதலில் சீரிய முறையில் கணிப்பில் எடுக்கும் தேவையுண்டு. இதனால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் விழிப்புப் பெறச்செய்ய வேண்டிய தேவையுண்டு. அதற்கு மக்கள் மத்தியில் பயணிக்கும் பணிப்பாங்கு நடைமுறையாக வேண்டும்.

கிறிஸ்தவ இறையியலும், அருள்வாழ்வும் இறைவனின் சாயலாகவும், படைப்பின் சிகரமாகவும் உள்ள மாணிட்டுக்கும், ஆள்-ஆள் உறவுக்கும் அதிக அழுத்தம் கொடுக்கிறது.

விடுதலை உணர்வு, தோழமை, மனித நேயம், நீதி, நியாயம் போன்ற விழுமியங்களை ஒடுக்கப் படும் மக்கள் வாழ விரும்புகிறார்கள். ஆக, இறையாட்சி என்னும் சமத்துவ சமுதாயத்தை மலரச் செய்ய இயேசுவின் அம்மை-அப்பன் இறைமை அனுபவம் பணியாளில் வளர்ந்து முதிரவேண்டும். இறைவன் மானிடரை நிபந்தனையற்ற முறையில் நிரந்தரமாக ஏற்று அன்பு செய்கிறார் என்ற ஆழ்நிலை அக அனுபவம் இறையாட்சியின் அடித்தளமாகும்.

இந்த அனுபவம் பணியாளனை அவனுக்குள்ளிருந்து வலுக்கட்டாயமாக உந்தித்தள்ளும் ஊனியல்புகளிலிருந்து (உரோ. 7:14-24), வெளியே பணியாளன் வாழும் சமுதாயத்திலிருந்து அவனை அழுத்தும் சமுதாய அந்தஸ்து, அதிகாரம், செல்வச் சோப்பு போன்ற சக்திகளிலிருந்தும் விடுவித்து நம்பகத்தன்மையும், உண்மைத்தன்மையும் உள்ள பணியாளனாகிட ஆக்க சக்தியாகும்.

இவ்விறை அனுபவமிருந்தால், இறை நம்பிக்கையுடைய பணியாளர், இறைவனை, இறைவன் தாம் இருப்பதாக அவரே சுட்டிக்காட்டும் மக்களிலும், செயல்பாடுகளிலும், இடங்களிலும் தேடுகிறார்களா என்பது முகாமையான கேள்வியாகும் (விப. 3:7-11 மத். 25. 31-46). அத்தூன், இறையாட்சி சமத்துவ சமூகத்தை உருவாக்கி, கட்டிடங்களையல்ல, நீதியான அமைப்புக்களும், சூழலும் உருவாக்கப்படுவதில் முதன்மைக் கவனம் செலுத்தப்படுகின்றதா என்பதும் ஆயப்பட வேண்டியதாகும்.

நிறைவாக

மனிதமாண்போடு ஏழைகளை வாழவைப்பதும், அங்ஙனம் அவர்கள் வாழ்வதற்கான நிலைப்பாடுகள், செயற்பாடுகள், போராட்டங்களில் பங்கேற்பதுமே இன்றைய சூழமைவில் நம்மவரின் மானிட மட்டிக்கு வழியாகும். ஏழைகளின் வளமான வாழ்வே இறைவனின் மகிமையாகும். ஆக, இன்று பணியாளன் கடவுளைத் தியானித்தால், கடவுள் பணியாளனில் ஏழைகளின் விடுதலை வாழ்வுக்காக செயலாக்கம் பெறவேண்டும். இதுவே முனித்துவத்தின், முத்திப்பேற்றின் நம்பகத்தன்மையுள்ள வெளிப்பாடாகும்.

யோசப்வாஸ் முனிவரின் வாழ்வில் மரியாள்

அருட்சகோதரன் இ. அன்ரனி சோசை

1ம் வருட இறையியல்

இங்கு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

பெண்ணின் மகத்துவத்தை தத்ருபமாக விளக்குகின்ற பிரெஞ்சு பழமொழி ஒன்று இருக்கின்றது. “Cherchez la femme” ஒவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்கோ அல்லது வீர தீர செயலுக்கு பின்னாலோ ஒரு பெண் இருக்கின்றாள் என்று கூறுகின்றது. இதை பின்புலமாக வைத்து, முத்திபேறு பெற்று யோசப்வாஸ், இலங்கை அப்போஸ்தலர் என வர்ணிக்கப்படுபவரின் வாழ்க்கை நீரோட்டத்தின் கண்ணோட்டத்தில் வைத்து ஆராய்ந்து பார்க்கின்றபோது அவரது சிறுபராயம் முதல் முதுமை பருவம் வரையுள்ள அவரது அனைத்து சமூக, சமய, ஆன்மீக துறையின் செயற்பாடுகளிலே ஒரு பெண்ணின் வழிகாட்டுதல் இருந்தது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. அந்தப் பெண்ணின் இடத்தை வகிப்பவள், சாதாரண மாணிட பிறவி என்ற வரையறையை கடந்து புதிய ஏவாளாக வர்ணிக்கப்படும் இறைவனின் அன்னை தாய் கன்னி மரியாள் என்பது தான்

அழிந்து போகும் நிலையிலிருந்த இலங்கைத் திருச்சபையை பாதுகாத்து, கத்தோலிக்க விசுவாசத்தை தழைத்தோங்கச் செய்ய இறைவன் யோசப் வாசை தெரிந்தெடுத்து எம் தேசத்திற்கு அனுப்பினார். ஆன்மாக்களின் தொண்டுக்கு தம்மை முற்றாக அர்ப்பணித்து, பல கஷ்டங்கள் மத்தியில் எம் தேச திருச்சபையை உறுதியுடன் கட்டிக்காத்தார். இவரின் இப் பணிக் காலங்களிலே அன்னை மரியாள் தனது வாழ்நாளிலே கொண்டிருந்த அனைத்து பண்புகளையும் சிறப்பாக தாழ்ச்சி, கற்பு, அமைச்சல், தேவசினேகம், பிறர்சினேகம் போன்றவற்றை தனது வாழ்நாள் முழுவதும் அடி பிசகாது அதே வழியிலே வாழ்ந்து வந்தார். இதிலிருந்தும், கீழ்வரும் கருத்து குவியல்களில் இருந்தும் துல்லியமாக விளங்குவது யாதெனில், யோசேவாஸ் தன்னையும் தனது வாழ்நாளையும், அன்னை மரியாடில் ஒப்படைத்து, ஒரு குயவன் எவ்வாறு மட்பாண்டம் ஒன்றை வணைகின்றபோது அதனை தட்டி நெளித்து இறுதியில் அழகிய உரு கொடுக்கின்றானோ அதேபோல் அன்னை தான் தனக்கு உரு கொடுக்க வேண்டும் என்றும், தனது செயல்கள், எண்ணங்கள் யாவற்றையும் அவள்தான் நெறிப்படுத்த வேண்டும் என்று, அவளிடம் சரணாகதி அடைந்தார்.

இவருடைய பெற்றோர் இவரது சிறு வயதிலிருந்து இவருக்கு மரியன்னை பக்தியை உண்டி வந்துள்ளனர் என்பதை இவரது சிறுபராய வாழ்க்கைச் சரிதை கோடிட்டு காட்டுகின்றது. இவர்

பாடசாலை மற்றும் ஆலயங்களுக்கு செல்லுகின்றவேளை திருச்செபமாலையை ஆயுதமாக கையிலேந்தி அதனை தவறாது ஜெபித்து வந்தார் என பல தரவுகள் எடுத்து காட்டுகின்றது. ஜெபமாலையை தனியாகவும் தனது சக தோழர்களுடனும் ஒதுகின்றபோது ஒவ்வொரு “அருள்நிறை” முடிவிலும் (Mary) ‘மரியே’ என்ற நாமத்தை உச்சரித்து தலையிலே (Unction) தைலம் பூசுவார்.

தனது ஆரம்பகால குருத்துவ பணியிலே இவர் சென்ற (Kanara) கனாரா என்ற பிரதேசத்திலே அவர் கட்டிய முதல் 3 தேவாலயங்களையும் அன்னை மரியாளுக்கு அர்ப்பணித்து, அவள் பக்தி தேசம் முழுவதும் பரவ வேண்டும் என்ற தணியாதாகத்துடன் பணியாற்றி வந்தார். அத்துடன் இவற்றைவிட ஜெபமாலையை அன்னையினதும் அமல உற்ப அன்னையினதும் பிரார்த்தனையுடன் இரண்டு பக்திச்சபைகளைத் (Confraternities) தோற்றுவித்தார்.

மறை பரப்பாளனாக இலங்கைக்கு வந்து இங்குள்ள விசுவாசிகளை சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் ஜெபமாலையை தன் கையிலே ஏந்திய வண்ணமும், அவர்களை ஒன்றிணைத்து வழிபாடுகளை மேற்கொண்டபின் கழுத்தில் அணியும் அணிகலகனான அட்டிகையை (Necklace) அணிந்து கொண்டு அவர்களை சுற்றி வலம் வருவதுண்டு. இதன்மூலம் மரியன்னையின் பக்தியை வளர்க்கவும் அதிலும் சிறப்பாக கத்தோலிக்கர்கள் என்பதை உறுதிபடுத்தவும் இவ்வாறு செய்தார். ஓர் இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு தனது அப்போஸ்தலிக்க பயணத்தினை மேற்கொள்கின்ற போதும், அப்பயணத்தில் அவ் இடத்தினில் சந்திக்கின்ற அனைத்து விசுவாசிகளையும் ஒன்றாக வரவழைத்து முதன்முதலில் தனது மறைபணியை அவ் இடத்தில் தொடங்கும் முன்னர் அன்னையினது திருச்செபமாலையை ஜெபித்த பின்னர் தான் அனைத்து செயற்பாடுகளையும் முன்னெடுப்பார். எவ்வளவு தான் பல சிரமங்கள் மத்தியில் தனது பணியினை மேற்கொண்டாலும், அக் கஷ்டங்கள் மத்தியில் அன்னை மரியின் மீது அவர் கொண்ட அளவுகடந்த பக்தியின் நிமித்தம் சில மணி பொழுதுகளை ஒதுக்கி அவளின் மாண்பினை அகிலம் போற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பல ஜெபங்களையும், கீர்த்தனைகளையும் அவளது நாமத்தினில் இயற்றினார். அவரது பணித்தளங்களில் அவரது சிறப்பம்சம் யாதெனில் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் அன்னைமரியாவின் நாமத்தினை மகிமைபடுத்தும் முகமாக அவளின் நாமத்தினில் ஒரு சிற்றாலயமாவது அமைக்க தவறவில்லை என்பது யாம் அறிந்த உண்மையாகும். ஏன்? பல சிரமங்கள், எதிர்ப்புக்கள் கஷ்டங்கள் மத்தியில் இலங்கையில் பணியாற்றிய போதும் அந்த இடையூறுகள் மத்தியிலும் கண்டியிலே, நாஸ்திக்கர்களின் மனமாற்றத்தின் அன்னைக்கென ஆலயம் ஒன்றை அமைத்தார். இதுவே அவரினால் இலங்கையில் கட்டப்பட்ட முதலாவது ஆலயமாகும்.

கோவா (Goa) வில் உள்ள ஓரட்டோரியன் (Oratory) சபையை சார்ந்த வண.செபஸ்ரியோ டொறேகே ஆசாரத்துக்குரிய யோசப் வாசை பற்றி எழுதிய குறிப்பேட்டிலே அன்னையின் மேல் யோசப் வாஸ் கொண்டிருந்த அளவுகடந்த பக்தி, ஈடுபாடுபற்றி இவ்வாறு கூறுகின்றார். வாரத்தின் ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையினையும் அன்னை மரிக்கு ஒப்புக்கொடுத்து திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்க தவறுவதில்லை

என்றும், அவரின் பணித்தளங்களான கன்னாரா இராச்சியத்திலும், இலங்கையிலும் அன்னை மரியின் பக்தியினை ஆழப்படுத்தி ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையிலும், கடன் தீருநாட்களிலும் மூன்றாவது (திருச்செபமாலை) காரணிக்கத்தை பாடும் முறையை ஆரம்பித்து வைத்தார் எனவும் பல வேளைகளிலே மரியாளின் பிரார்த்தனையை வாசிக்கும்போது பரவச நிலையை அடைந்தார் எனவும், செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் அன்னை மரியின் பக்தியினை அறிமுகப்படுத்தி அதனை வளர்த்தெடுக்க ஆர்வத்துடன் உழைத்தார் என்றும் துல்லியமாக அக் குறிப்பேட்டிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேற்கூறப்பட்ட செயற்பாடுகள் இவரின் வாழ்வின் வெள்ளிடை மலையாக தோன்றியதன் காரணத்தை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற வேளையிலே அவர் தனக்குள்ளே அன்னை மரிக்கென ஒரு தாகத்தை ஏற்படுத்தி, தனது இதயத்துள் ஒரு இடத்தை ஒதுக்கியதன் விளைவுகளே மேற்கூறப்பட்டவையாகும். அன்னை மரியா இறைவனுக்கு அருகில் என்றும் இருப்பதனாலும், இறைவனது அன்னை என்பதனாலும் அவளை தனது எஜமானியாக, வழிகாட்டியாக தெரிந்து எடுத்துக் கொண்டார். அன்னை மரியின் பரிந்து பேசுதலின் மூலம் தனது வாழ்வில் ஆன்மீக விடுதலையை பெற்றுக் கொள்ளவும், அவள் இறைவனுக்கு முற்று முழுதாக தன்னை அர்ப்பணித்து கொண்டமையினாலும், தனக்கென எதையுமே பற்றிக் கொண்டிருக்காது எல்லாவற்றையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்ததாலும் எல்லாரையும் இறைவனிடம் இழுத்து செல்வதனாலையுமே மரியாவை தனது எஜமானியாக தெரிந்து எடுத்து கொண்டார்.

எனவே முத்தி பேறுபெற்ற யோசேவால் தனது சிறுபராயம் முதல் இறுதி நாள்வரையும் அன்னை மரியின் மேல் ஆழ்ந்த பக்தியும், விசுவாசமும் கொண்டு, அன்னை மரியின் ஊடாக விசுவாசிகளை இறைவனிடம் அழைத்து சென்றார் என்று கூறினாலும் அது பொய்யாகாது. அவள் மீது கொண்டிருந்த மட்டற்ற பக்தியினால் தான் தனது அப்போஸ்தலிக்க பணியை பல இடையூறுகள் மத்தியிலும் சுகமான கமைகளாக ஏற்று வெற்றியை அடைந்தார்.

**தபால் நிலைய பதிவுத் தபால் அனுமதி கிடைக்க
கால தாமதமானதால் இந்த இதழ் தாமதமாக
வெளிவருவதையிட்டு வருந்துகின்றோம்.**

அன்னைக்கு நான் அடிமை

அருட்சகோதரன் அருட்குமரன்
3ம் வருட இறையியல்

அன்னைக்கு அடிமையாதல் என்பது அவளைப் போல அவள் மகன் யேசுவுக்கு விருப்பமான அனைத்தையும் எவ்வேளையும் செய்ய ஆயத்தமாயிருத்தல்.

(குருத்துவ அபிசேககம் பெற்ற சில மாதங்களின் பின் அருட்திரு யோசவாஸ் அடிகளால் எழுதப்பட்டது).

“நான் அன்னைக்கு அடிமையாகின்ற இந்த மடலை பார்க்கும் அனைவர்க்கும் தேவதூதர்கள், மனிதர்கள், எல்லா உயிரினங்களுக்கும் அருட்திரு யோசவாஸ் அடிகளாகிய நான் இறைவனின் கன்னித்தாய்க்கு என்னை நித்தியத்திற்கும் அடிமையாக ஒப்புக்கொடுக்கிறேன் என்பது தெரியப்படுத்தப்படுவதாக! இதை நான் சுதந்திரமாகவும், முழு மனத்தோடும் எதுவித நிபந்தனையுமற்ற பக்தியின் செயற்பாடாக, இந்நிலையிலிருந்து என்றும் மீளமாட்டேன் என்ற உறுதியோடு செய்கிறேன். என்னையும் என்னிடமுள்ள அனைத்தையும் எனது ஈஜமானியும் தாயுமான அவளிடம் கொடுக்கிறேன், அவள் என்னையும் எனக்குள்ள அனைத்தையும் அவள் விருப்பப்படி பயன்படுத்தக்கடவாளாக. இந்த மதிப்புக்கு நான் தகுதியற்றவன் என்றே கருதுகிறேன். இவ்வாறு நான் அவளுடைய அடிமைகளில் ஒருவனாக உள்வாங்கப்பட வேண்டிய வரத்தை அவளிடமிருந்து பெற்றுத் தரும்படியாக எனது காவல் தூதரையும் அவளுடைய பரிசுத்த பத்தாவும் நான் தாங்குகின்ற நாமத்தையுடையவருமாகிய மகிமையுள்ள பிதாப்பிதா புனித சூசையப்பரையும் ஏனைய விண்ணகத்தில் குடியிருக்கின்ற அனைவரையும் கெஞ்சி மன்றாடுகின்றேன். நான் இதை எனது பெயரால் முத்திரையிட்டு உறுதி செய்கின்றேன். இதை நான் எனது இதயத்தின் இரத்தத்தால் கையொப்பமிட்டிருக்கவே விரும்புகிறேன். இது 1677ம் ஆண்டு ஆவணி 5ம் திகதி பனிமய மாதாவின் பெருநாள் அன்று சான்கோல் (Sancoale) ஆரோக்கிய மாதா ஆலயத்தினட பீடத்தடியில் என்னால் எழுதப்பட்டது.”

சிந்தனைக்கு: அன்று பத்து வருடங்களாக தன்னந்தனியாக இலங்கை முழுவதற்கும் ஒரே குருவாக யோசவாஸ் முனிவர் மரியன்னையின் அடிமையாக பணியாற்றி சத்திய வேதத்தை வளர்த்து காத்திட்டார். அதைவிட ஆயிரம் மடங்கு ஆயர்கள் குருக்கள் துறவிகளைக் கொண்ட இன்றைய இலங்கை திருச்சபையில் என்னுடைய அர்ப்பணம் எதைச் சாதித்திருக்கிறது என்பதை சிந்திப்போம்.

SYNOPSIS

Some important points about the life of Blessed Joseph Vaz

Apostle of Sri Lanka

The beatification of Fr. Joseph Vaz - the Apostle of Sri Lanka on 21st January, 1995, by His Holiness Pope John Paul II at Colombo's Oceanfront Falle Face Green, Sri Lanka, is a glowing tribute to the Church of Asia.

In the seventeenth century when the island of Sri Lanka was known as Ceylon. Dutch settlers arrived there. They were staunch Calvinists and did their utmost to extinguish the Catholic Church in Sri Lanka. All European Catholic missionaries were expelled.

The Holy Spirit stirred the heart of a young priest of Goa, Fr. Joseph Vaz, to leave India and enter Sri Lanka at the risk of his life. The strong presence of the Catholic Church in this island today owes its gratitude to this Apostle of Sri Lanka.

He traveled barefoot and as, distinguishing himself by his austere style of life, steeped in prayer and filled with devotion for the Blessed Virgin Mary.

On Fire For the Faith

Fr. Joseph Vaz and Joao decided to disguised themselves as coolies (porters) and enter Sri Lanka in 1687.

The first Mass was offered in Jaffna, full 29 years after the day the Fort was captured by the Dutch on June 23, 1658!

The Price for The Faith Paid in Blood

For more than two years, Fr. Joseph Vaz operated seemingly undisturbed. It wasn't a peace-time mission. It was like the age of the catacombs, of a church under siege. The offering of the Mass and the sacraments could be administered only in the dead of night.

On December 25, 1689, the 'Christian' High Commissioner of Jaffna, Hendrick Adriann van Rheede, had the Catholics of Jaffna and other places paraded before him. While he let off the already degraded women and their children with a warning. Eight men were kept back for "refined treatment".

One of them, Don Pedro who was a lapsed Catholic turned heretic, but who had returned to the faith of his fathers inspired by the apostolic zeal of Fr. Joseph Vaz, was singled out for exemplary treatment. He was severely scourged in the very presence

of the High Commissioner. Two days later he succumbed to his wounds, the first Catholic of the new fledgling Church of Sri Lanka to lay down his life for his faith.

Joseph Vaz in the meantime was conducted by the Catholics of Jaffna to the town of Puttalam, the chief port of the King of Kandy.

The gates of heaven had indeed opened in a flood of rain and there was also a flood of conversions of lapsed Catholics to the faith of their father, and of Kandyans into the welcoming bosom of the Church, drawn only by the cords of love and in fullest freedom.

Finally Help Arrives

For ten years, Joseph Vaz was the only priest in Sri Lanka, but he had the tremendous support of the laity. Toward the end of 1696 two priests from the Oratorian Congregation, which Fr. Joseph Vaz had formed in Goa, had arrived at Puttalam. .

A Man Down to Earth, Literally

Joseph Vaz was a man of simple habits and few needs; a lover of the poor, who dressed and lived and was content with the lodgings of a poor man. His diet of “rice boiled in water, without any seasoning” and occasionally salt-fish, is what the poor people of his times, both in India and Sri Lanka, had to be content with. He slept on a mat spread out on a cow-dunged floor, and sought no bodily comforts. He had no box nor cupboard nor chest-o’-drawers for his clothes. He wore threadbare one cassock which he got patched until it could take no more patches. He carried, even on long journeys, enough food only for the day, trusting to Divine Providence. He was in a constant state of prayer, and recited the rosary and the litanies with his companions when moving from place to place..

Joseph Vaz built a network of 15 Churches and 400 chapels with schools and dispensaries or hospitals criss-crossing the land.

The Spirit is Willing but the Flesh is Weak

By 1710, Fr. Joseph’s life-work was over. He had established the new church of Sri Lanka rising from the ashes of the old. Joseph’s health was deteriorating fast. Fr. Joseph realized it was time to resign from office immediately, both as Vicar General and Superior and hand over charge to Fr. Joseph de Menezes. Fr. Joseph wrote the order on January 15, 1711 a day before he died, which Fr. Menezes received after his death.

“Live according to the inspiration of God”

From then on, Fr. Joseph Vaz continually spoke of death. On the morning of January 16, 1711, Fr. Joseph Vaz asked to make his confession. He went to the church as usual, attended Mass, received Holy Communion and went through his daily

spiritual exercises. Twice that day he requested a stunned and disbelieving Fr. Jacome Gonsalves to have the holy oils ready for the last anointing. He anointed Fr. Joseph Vaz, who made all the responses to the prayers which he himself had used countless times for the sick and the dying. Now it was his turn. He kissed the Legate's indulgenced crucifix with great tenderness.

The Fathers, his companions, asked him for a message which they could etch on their stricken hearts. He thought for a moment and said: "Remember that one cannot easily do at the time of death what one has neglected to do all his life. Live according to the inspirations of God."

It was just before midnight Friday January 16, 1711, Fr. Joseph Vaz 'gave up his spirit'. The Church in Sri Lanka however was lit up by his life and labours.

Rev.Fr. M.A.P.R. Savundranayagam

Life sketches of Bl. Joseph Vaz

Bl. Joseph Vaz, the Apostle of Sri Lanka, should be known by all the Catholics of Sri Lanka. He was born in 1651 in India, to a Conconi Brahmin Catholic family. He was very humble, obedient and pious from his childhood. He was not only pious and God fearing but also his remarkable talents in learning were note worthy. He was ordained priest in 1676, and was chosen by God to be a powerful instrument for the survival of the Catholic Church in Sri Lanka.

In 1684 he set out to Sri Lanka with the view to establishing the kingdom of God. It was a horrible voyage, so many hardships on the way but he never lost heart nor trust in the mission of God. In 1687 he reached Jaffna. Here he found Sillalai as the better place to stay and minister to the people. As soon as the persecution of the Dutch extended to this village he went to Puttalam through Pooneryn.

As soon as he reached Kandy, he was suspected as a spy of the Portuguese and was imprisoned. His exemplary and holy life in prison caused him to be freed. In spite of so many hardships and sufferings Bl. Vaz never lost his heart; instead he increased the charitable ministries and became the servant of servants. It could be stated that without the aid of Bl. Vaz the church of Sri Lanka would not have survived. The twenty-four years he worked here were full of challenges, imprisonments, dangers and traps. Having completed the missions given by God Bl. Vaz peacefully rested in the hand of God on 16th January 1711. Still he is venerated as a heroic Apostle, of Sri Lanka in the hearts of our people. He was beatified by Pope John Paul II in Colombo in January 1995.

Mr. J.Johnson Rajkumar

The Participation of the laity in the mission of Blessed Joseph Vaz

Introduction

The purpose of this article is to analyze the participation of the laity in the mission of Blessed Joseph Vaz, who was honoured as Blessed by Pope John Paul II and declared as the Apostle of Sri Lanka on 19.01.1995 and there by help the laity to think of ways and means of assisting the clergy of our time.

It is doubly proper to think of the laity who helped Blessed Joseph Vaz in his mission as this is the beginning of the 300 years of his heavenly birth and as this is also the 'Year of the Priests.'

In 1686 with the letter of permission from the Archbishop of Goa Blessed Joseph Vaz, disguised as a mendicant, went on foot to Kerala and then went to Thuthulerion and stayed there for sometime. In 1687 he reached Mannar and after staying there secretly for some days, by the end of May reached Jaffna. Joseph Vaz struggled very hard to live in Jaffna as he was not accepted by many and he was affected with severe loose motion. The situation became worse for him when his companion John was also affected by the same. It was difficult to identify a Catholic family as there was no priest for almost 30 years and many of them lived as pagans. So as a mendicant Blessed Joseph Vaz searched for some reliable Catholics and revealed his identity as a Catholic priest. So people rushed to Blessed Joseph Vaz to fulfill their spiritual needs. Sillalai was a good spot for him to do his mission. From Sillalai he went to the towns, villages and islands with a group of laity to guard him.

It was not easy for him to do his ministry because the Dutch leaders came to know that a Catholic priest had come to Jaffna in disguise. So the security was tightened and people were forced even up to death to abandon Catholicism. After working for 3 years in Jaffna, through Punakari with his companion John, he went on foot to Puttalam which came under the King of Kandy. There he started his mission.

Mr. S. Arokiyanathar

The Initiatives of Racial Unity that the Sri Lankan Church can take up Following the Foot Steps of Bl. Joseph Vaz,

After the Independence of Sri Lanka the Sinhalese had been oppressing the Tamil minorities in the country. The Tamils were protesting against all sorts of oppressions first by non – violent methods and then by self defense armed struggle. All these protests were crushed by the Sinhalese government mercilessly. Now there is no other way but to fall in line with the racial unity. Following the foot steps of Bl. Joseph Vaz, the Sri Lankan Church can take up the initiatives of Racial Unity.

Fr. Vaz was a man of deep faith. His life of prayer, devotion to work, humble service and saintly life were edifying examples not only to his fellow missionaries and the Catholics but even to the Dutch. The Sri Lankan church also needs to be holy and saintly so that the people of other religions and the rulers will be impressed by the church and accept its initiatives of Racial Unity

Fr. Vas was called upon to evangelize and build the Church in Sri Lanka which was planted by the Portuguese. But Fr. Vaz organized it in such a manner that in many aspects his was different from the Portuguese methods. As Fr. Vaz did, the Sri Lankan Church too must organize its missionary methods to suit the needs of the people. Without adhering strictly to the Roman culture and ritual, she must gradually introduce native culture as Vatican council II has suggested. So that the Church in Sri Lanka will be no more alien to the country and it's voice will be heard regarding it's initiatives of Racial Unity.

In 1697 a severe epidemic of Small Pox broke out in Kandy and it lasted one year. Every day Fr. Vaz and his fellow priests attended the sick day and night without any discrimination. These heroic deeds of Fr. Vaz and his companions won the esteem and favours of the king and of the people. The Sri Lankan Church too must involve in the works of charity and rehabilitation which is the need of the hour. And won the credibility of the government and people so that the government will accept the request and the suggestions of the Church with regard to National issues.

Fr. Vaz was very keen in learning the local languages both Tamil and Sinhalese. He strongly advised and encouraged his fellow priests to learn the languages. Due to the ignorance of other people's language was the course of all the problems in Sri Lanka. So following the foot steps of Fr. Vaz the Sri Lankan Catholics must learn the other people's language and work for the racial unity.

Rev. Fr. Tamil Nesan

Priestly Ministry of Venerable Joseph Vaz (a contextual analysis)

In this article Fr. Rosairo compares the missionary zeal of Ven. Fr. Joseph Vaz under the difficult and threatening situation under the Dutch with that of today's priests' ministry in the present context. Ven. Fr. Vaz went about his mission clandestinely amidst the death threat of the Dutch colonialists. Yet, he was one with the people in their sufferings, moving towards them to minister and moving along with them in their faith journey. It shows a similarity to today's mission in the present context of the so-called post-war situation where the sufferings of our people are so immense that our mission too should be with the people, for the people and along with the people.

Rev. Fr. Jerad de Rosario

The role of Mary in the life of Blessed Joseph Vaz

All might have heard the French saying that behind every great man's achievements stands a woman. The woman behind this charismatic priest Bl. Joseph Vaz's heroic life achievement is undoubtedly the Blessed Virgin Mary, the Mother of God.

The harmonic personality of Bl. Joseph Vaz was moulded by Mary in whose hand, he places his whole self to be formed and reformed by her and his whole work to be directed by her. From his early childhood, devotion to the holy rosary was his chosen devotion; and he was seen reciting the rosary on his way to the church as well as to the school. Every Saturday he never missed to offer a mass in honour of our Lady. Both in Kanara and in Sri Lanka he introduced the pious custom of singing a third of the rosary every Sunday and days of obligation. He propagated the devotion to the holy rosary wherever he went considering it a powerful apostolic weapon. In both the places, Kanara and Sri Lanka, he erected churches and dedicated them to the Blessed Virgin. Though he was in a hectic schedule of his missionary work he, however, found time to compose a booklet of prayers and songs in honour of Mary and unfailingly he recited the rosary amidst his work.

The blessed Virgin is the creature closest to God, being the Mother of God Fr. Joseph Vaz chose her as his mistress. The purpose of this choice is to attain total spiritual freedom through the intercession of Mary and the role of Mary is to lead directly to Jesus those who entrust themselves totally to her care. So Fr. Joseph Vaz was well aware of it. Fr. Joseph Vaz totally surrendered himself to Mary and his only concern was to obtain Graces for his apostolic endeavours from God through Mary's mediation. We can rest assured that he succeeded in this Quest.

Bro. I. Antony Sosai

Letter of Bondage

(written by Fr. Joseph Vaz a few months after his ordination)

Let it known to all who see this "Letter of Bondage", angels, human beings and all creatures, that I, Fr. Joseph Vaz, sell and offer myself as a perpetual slave of the Virgin Mother of God. This I do through a free, spontaneous and perfect act of devotion which in law is known as an irrevocable act among the living. I give myself and all that I possess so that She, as my true Mistress and Mother, may dispose of me and my possessions as She wills. And because I consider myself unworthy of such an honour, I beseech my Guardian Angel and the glorious Patriarch St. Joseph, the most blessed Spouse of this Sovereign Lady and the Saint whose name I bear, as well as all the citizens of heaven that they may obtain from Her this favour to be included among the number of Her slaves. I confirm this and seal it with my name. I would have liked to sign it with my heart's blood. Written in the Church of Sancoale, at the foot of the altar of the same Virgin Mary Mother of God, Our Lady of Health, on this day the 5th of August, the feast of Our Lady of Snows, in the year 1677.

Bro. S. Arudkumaran

இறையியல் கோலங்கள்

தமிழ் இறையியல் காலாண்டு இதழ்
ஆண்டுச் சந்தா உள்நாடு (அஞ்சல் செலவு உட்பட) ரூபா 180/=
வெளிநாடு (அஞ்சல் செலவு உட்பட) U.S.\$ 16
Euro 14

தனிப்பிரதி 55/=

தொடர்பு கொள்க:

இறையியல் கோலங்கள்

தூய சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி

கொழும்புத்தறை, யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 021 222 2482, 021 222 7145

IRAI IYAL KOLANGAL

A Tamil Theological Quarterly
Annual Subscription: Local (Incl. postage) Rs. 180/=
Foreign (Incl. postage) U.S.\$ 16
Euro 14
Single Copy Rs. 55/=

Correspondence to:

Irai Iyal Kolangal

St. Francis Xavier's Seminary

Columbuthurai, Jaffna,

Sri Lanka.

Tel: 021 222 2482, 021 222 7145

Registered No. QD/126/News/2010

Design & Print
Judeson